

Kristuksen kolme
syntymää s. 8

Vatikaanin "ulkoministeri"
kävi Suomessa s. 10

Karmeliittaluostarin
perustaminen
Suomeen s. 14

**Paavi Franciscus:
Pyhän hengen
öljy s. 7**

FIDES

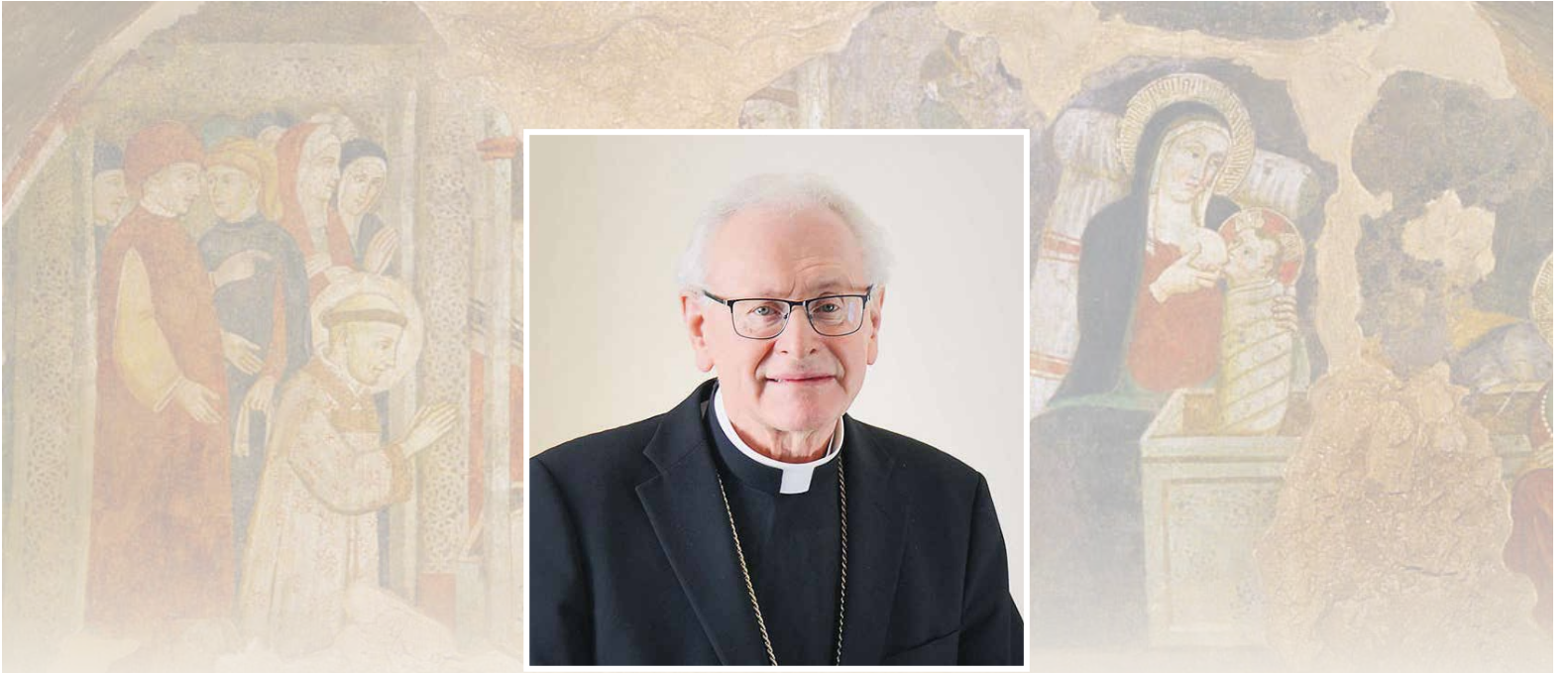

KATOLINEN HIIPPAKUNTALEHTI • KATOLSKT STIFTSBLAD • CATHOLIC DIOCESAN MAGAZINE • No. 10 • 17.12.2021

*Riemullista
Kristuksen
syntymän
juhlaa!*

Uutisia • Oremus • Artikkeleita • Kirjat • Lukijoilta • På svenska • Ohjelmat

*Rakkaat
hiippakuntalaiset
ja ystävät,*

Kaikkivaltias, taivaallinen Isä antaa Poikansa syntyä ihmislapseksi. Jeesus on meille joulun lahja. Ihmiseksitulollaan Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan - jopa rajoittamattoman rakkautensa! Tämä joulun lahja on sanoinkuvaamaton ihme, joka voi täyttää kiittolisuudella sydämemme. Jumalan Poika tuli pelastaakseen meidät kuolemasta ja kaikesta pahasta ja tarjotakseen meille ikuisen elämän. Tässä on valo ja autuuden toivo elämän tiellemme.

Kiitollisuus voi herättää meissä myös halun auttaa niitä, jotka joutuvat elämään varjopuolella tai jopa pimeydessä, vailla toivoa paremmasta. Lahja hätää kärsivälle on lahja myös Jumalalle. Hän iloitsee jokaisesta hyvyyden ja rakkauden osoituksesta lähimmäiselle.

Siunatun ja rauhallisen joulun toivotuksin

+ Teemu Sippo SCJ

Helsingin hiippakunnan
emerituspiispa

*Kära
stiftsmedlemmar
och vänner,*

Den allsmåktige himmelske Fadern låter sin Son födas som ett litet barn. Jesus är julens gåva för oss. Genom sitt människoblivande visar Gud sin kärlek till oss – sin gränslösa kärlek! Det är en julgåva som är ett obeskrivligt under och som kan fylla vårt hjärta med tacksamhet. Guds Son kom för att frälsa oss från döden och från allt ont och för att erbjuda oss ett evigt liv. Det är ljuset och hoppet om saligheten på vår väg i livet.

Den tacksamhet vi känner kan också i oss väcka viljan att hjälpa dem som lever på livets skuggsida eller rent av i mörkret, utan hopp om något bättre. En gåva till den som lider nöd är också en gåva till Gud. Han gläder sig åt varje uttryck för godhet och kärlek till vår nästa.

Med en önskan om en välsignad och lugn jul,

+ Teemu Sippo SCJ

Biskop emeritus
i Helsingfors stift

*Dear Members
of the Diocese
and Friends,*

The Almighty Heavenly Father allows His Son to be born a human child. Jesus is the Christmas gift for us. In the incarnation, God shows His love for us – his boundless love! This Christmas gift is an indescribable miracle, which can fill our hearts with gratitude. The Son of God came to save us from death and everything evil, and to offer us eternal life. This is the light and the hope of salvation in our lives.

Gratitude can also awaken in us a desire to help those who live their lives with more shadows, even in darkness, without hope of anything better. A gift to people in need is also a gift to God. He rejoices over each expression of goodness and love towards our neighbour.

Wishing You a Blessed and Peaceful Christmas,

+ Teemu Sippo SCJ

Bishop Emeritus
of Diocese of Helsinki

FIDES

Katolinen hiippakuntalehti
Katolskt stiftsblad
Vuosi 2021
84. vuosikerta
ISSN 0356-5262

Päätoimittaja/Huvudredaktör
Marko Tervaporsti

2022	dl	ilm.	vko
1	10.1.	21.1.	3
2	<i>painettu</i> 14.2.	25.2.	8
3	14.3.	25.3.	12
4	18.4.	29.4.	17
5	<i>painettu</i> 30.5.	10.6.	23
6	25.7.	5.8.	31
7	<i>painettu</i> 29.8.	9.9.	36
8	26.9.	7.10.	40
9	31.10.	11.11.	45
10	<i>painettu</i> 5.12.	16.12.	50

Painettu paperilehti 4 kertaa vuonna 2021, muut digiversiona verkossa osoitteessa fides.katolinen.fi

Toimitus / redaktion

Katolinen tiedotuskeskus
Pyhän Henrikin aukio I B
00140 Helsinki

Email fides@katolinen.fi

Puhelin / telefon 09 6129470

Ilmestyy 10 kertaa vuonna 2022, joista 4 lehteä paperisena. Postituksen hinta 20 €, ulkomaille 25 €.

Utkommer med 10 nummer årligen, 4 tryckta, 6 online. Prenumeration 20 €, till utlandet 25 €.

Tilaukset / osoitteenmuutokset

fides.katolinen.fi/fideksen-tilaus
info@katolinen.fi
katolinen.fi/osoitteet

Tilausmaksut laskutetaan tilauksen tehneiltä sähköpostilla tai paperisella laskulla.

Vapaaehtoinen lehtimaksu

Voit halutessasi maksaa irtonumerosta 5 € tai muun sopivan summan. Tämän maksun voi maksaa tilille FI37 2219 3800 0043 24 (NDEAFIHH) käyttämällä viite-numeroa 70072, tai

Nordea Siirto -ohjelmalla käyttämällä oheista QR-koodia.

Paino / tryck
I-print Oy,
Seinäjoki

Internet
fides.katolinen.fi

4041 0895
Painotuote

Sisällys

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uutisia ja ajankohtaista
- 4 Ajankohtaista
- 5 Sunnuntait ja juhlapyhät
Rukouksen apostolaatti
- 6 Rukouksen apostolaatti 2022
- 7 Paavi Franciscus Kreikassa:
Pyhän Hengen öljy
- 8 Kristuksen kolme syntymää
- 9 Loppiaisen 2022 kodinsiunaus
- 10 Vatikaanin "ulkoministeri"
kävi Suomessa
- 12 Caritas-kuulumiset
- 13 Caritaksen adventtikeräys auttaa
- 14 Karmeliittaluostarin
perustaminen Suomeen
- 16 Pikkusisar Magdeleine ja Suomi
- 17 Kolumni: Valoa kohti
- 18 Tuomas Akvinolaisen filosofinen
enkelioppi käännettynä suomeksi
- 19 Joulukuusi on onnellisen
viihtymisen aikaa
- 20 Biskopen – kyrkans lokala ledare
- 21 Ilmoitukset
- 22 Seurakunnat ja ohjelmat
- 24 Vi vill bli livets försvarare i alla
omständigheter

Kannen kuva: Domenico Ghirlandaio, "L'Adorazione dei pastori", 1485, Basilica Santa Trinita, Firenze.

Uutisia ja ajankohtaista

Paavi: "Olen valmis menemään Moskovaan"

Paavi Franciscus sanoi paluulennolla Ateenasta Roomaan, että tapaaminen Moskovan patriarkka Kirillin kanssa kuuluu lähitulevaisuuden suunnitelmiin.

Paavi Franciscus vastasi toimittajien kysymyksiin paluulennollaan Ateenasta Roomaan tiistaina 6. joulukuuta 2021. Hän paljasti, että tapaaminen Moskovan ortodoksisen patriarkan Kirillin kanssa on näköpiirissä.

Paavi muisteli, että metropoliitta Hilarionin olisi pian määrä tulla neuvottelemaan mahdollisesta tapaamisesta, sillä "patriarkka on matkoilla, hän menee kai Suomeen, en tosin ole varma". Franciscus totesi olevansa aina valmis tapaamiseen: "Olen myös valmis menemään Moskovaan: protokollat eivät estä vuoropuhelua veljen kanssa."

"Minä ja ortodoksisveli – olkoon nimi Kirill, Krysostomos tai Ieronimos – olemme veljiä ja sanomme asiat toisillemme suoraan. Emme tanssi menuettia, vaan sanomme asiat päin naamaa. Mutta veljinä. On kaunista nähdä, kun veljet kinastelevat: se on kaunista, sillä he kuuluvat samalle äidille, kirkolle, vaikka ovatkin vähän jakaantuneita. ... Suuri ortodoksiteologi Zizioulas, joka tutkii eskatologiaa, vit saili kerran, että saavutamme ykseyden *eskatonissa* (maailmanlopussa). Siellä on sitten ykseys."

Paavi Franciscus totesi, että sillä välin kun

teologit selvittävät eroavaisuuksia ja etsivät ykseyttä, on rukoiltava ja tehtävä hyväntekeväisyyttä yhdessä, kuljettava eteenpäin. Hän kertoi toisenkin aiheeseen liittyvän vitsin. Patriarkka Athenagoraan kerrotaan sanoneen Paavali VI:lle: "Lähetäkäämme kaikki teologit saarelle ja menkäämme me jonnekin muualle."

Joitakin päiviä myöhemmin metropoliitta Hilarion kommentoi paavin ja patriarkka Kirillin mahdollista tapaamista ja totesi myös, ettei patriarkan Suomen vierailu ole tällä hetkellä asialistalla.

KATT / Vatican News (Emil Anton) / mospat.ru

Paavi joulusta ja Euroopan unionista

Paluulennollaan Kreikasta paavi Franciscus vastasi toimittajien kysymyksiin muun muassa Euroopan unionin tehtävästä ja kuohunutta aiheuttaneesta unionin sisäiseen käyttöön tarkoitettu ohjekirjaluonnoksesta, jossa inklusiivisuuden varjolla ehdotettiin muun muassa välttämään joulusta puhumista tai luopumaan kristillisistä esimerkinimistä teksteissä. Ohjeen mukaan parempi olisi puhua lomista tai loma-ajasta ja Marian ja Johnin sijaan vaikka Malikasta ja Juliesta. Ohjeen ehdotukset ehtivät jo herättää suurta huomiota, jonka seurauksena ohjekirja on vedetty pois uuteen valmisteluun.

Paavi Franciscus totesi, ettei ohjekirjaluonnos mitenkään kuulu tähän aikaan. "Historiassa hyvin monet diktatuurit ovat yrittäneet tehdä niin: Ajatelkaa Napoleonia ... natsien ja kommunistien hirmuhallintoa." Paavin mukaan kyseessä on "vesitetty sekularismi, ... jotakin sellaista, mikä ei ole koskaan toiminut".

Euroopan unionia paavi pitää kuitenkin tärkeänä: "Minusta Euroopan unioni on välttämätön. Sen täytyy pitää huolta sen perustajien ihanteista, ykseydestä ja suuruudesta, ja varoa valitsemasta ideologisen kolonisaation polkua. Se voisi johtaa maiden jakautumiseen Euroopan unionin hajoitukseen. EU:n täytyy kunnioittaa jokaista maata

sellaisena kuin se on sisäisesti rakentunut, maiden moninaisuutta ja kieltäytyä houkotteesta tehdä niistä yhdenmukaisia. En usko, että se tekisi niin, että se olisi sen tarkoitus, mutta on oltava varoivainen, sillä joskus voi tulla joku, joka taas ehdottaa samanlaista projektia kuin tämä [ohjekirja], ja silloin ei ehkä tiedetä, mitä pitäisi tehdä. ... Jokainen maa on omalla tavallaan erityinen, mutta jokainen maa on myös avoin toisille. Euroopan unionin suverenisuus on veljien suverenisuutta ykseydessä, joka kunnioittaa jokaisen maan yksilöllisyyttä."

KATT / Vaticannews

**Hyvää ja rauhallista joulunaikaa
kaikille lukijoillemme!**

Ajankohtaista

Synodi ja osallisuus

Kirkon synodaalisuudesta, sen merkityksestä ja siihen liittyvistä ajatuksista on jo päästy keskustelemaan pienissä ryhmissä eri seurakunnissa, toivottavasti muutenkin. Mikä se on se kirkko, jonka jäseniä me olemme, jonka eläviä jäseniä meidän pitäisi olla? Miten me elämme sen mukana; miten juuri me teemme siitä elävän? Entä osaako tuo kirkko elää meidän kanssamme, kulkea meidän rinnallamme?

Ihmisytemme ja ennen kaikkea kas-
teemme kautta me olemme vääjäämättä osallisia kirkosta ja sen elämästä. Osallisuus, *participatio*, olipa se sitten liturgiisiin viettoihin osallistumista aktiivisella, keskittyneellä tavalla, tai osallisuutta sakramenttien vaikutuksista, tai suurempaa kaipausta siihen osallisuuteen, joka meitä odottaa elämämme päättyessä, on meille katolilaisille jotenkin hyvin luonnollista. Me olemme niitä, jotka teemme ja osallistumme. Tai sitten emme.

Minulle osallisuus tarkoittaa sekä velvollisuutta että lupausta. Se on velvollisuus tehdä oma osansa, kantaa vastuunsa ja velvollisuutensa ja hoitaa ne kunnialla. Osallisuus on osallistumista jonkun toisen – Jumalan – suunnittelemaan ja järjestämään työhön tai tapahtumaket-

juun. Siinä ei korosteta omaa itseä, vaan asetetaan jonkun toisen palvelukseen, perheessä, koulussa, töissä, kirkossa tai vapaa-ajallamme.

Erityisesti osallisuus kirkossa tarkoittaa kutsua ja lupausta päästä kirkon välittämien taivaallisten aarteiden ulottuville. Kasteen, vahvistuksen ja uskomme tunnustamisen yhteydessä me myös sitoudumme tekemään oman osamme Kristukseen uskovina ihmisinä. Me olemme ikään kuin Kristuksen kädet ja jalat ja suu juuri siellä, missä milloinkin olemme. Uskossamme me olemme saaneet suuren lahjan ja voimme kirkon elämään osallistuessamme todella kokea olevamme jo nyt osallisia – vaikkakin

epätäydellisesti – siitä ikuisesta autuudesta, jota Jumala kirkkonsa kautta meille tarjoaa.

Piispainsynodi kirkon synodaalisuudesta pyytää meitä kaikkia vahvistamaan osallisuuttamme kirkossa, kirkon työssä ja kaikkialla siellä, missä olemme, sillä miten me voisimme viedä Kristuksen valoa maailmaan, elleimme todella osallistuisi ja vaikuttaisi ympärillämme olevaan todellisuuteen? Osallisuus ei ole vain passiivista vastaanottamista vaan myös aktiivista osallistumista ja antamista, toimimista lähimmäistemme ja koko ihmiskunnan yhteiseksi hyväksi.

Marko Tervapotti

Täsmennys edellisen lehden artikkeliin

Fideksen 9/2021 artikkelista "Pilgrimsfärd längs Franciskusleden" saattoi lukijalle jäädä käsitys, että niin sanottua Pyhän Henrikin messua ei olisi vietetty säännöllisesti Santa Maria sopra Minerva -basilikassa viime vuosina. Näin ei asia ole. Basilikassa on ekumeenisen valtuuskunnan vierailun yhteydessä edelleenkin vietetty vuorovuosin joko katolinen messu tai luterilainen ehtoollisjumalanpalvelus. Tämän vuoden tammi-kuussa, kun varsinainen vierailu oli peruutettu, suomen- ja ruotsinkielisen pyhän Henrikin juhlapyhän messun basilikassa vietti prelaatti Tuomo T. Vimpari, niin kuin kerroimme Fideksen numerossa 2/2021, s. 10.

Studiumilta uusi kirja paaviuden historian varhaisvaiheista

Paavi Leo Suuren muistopäivänä 10.11.2021 näki päivänvalon uusi suomenkielinen teos, joka tarjoaa laajan katsauksen kristittyjen varhaisvaiheisiin aina pyhästä Pietarista pyhään Gregorius Suureen. Hanke on osa Studiumin vuodesta 1949 jatkunutta tehtävää ja palvelua toimia kulttuurisena siltana Suomen ja katolisen Euroopan välillä. Tarkoitus on yhteisen hyvän edistäminen ekumeenisessa ja dialogisessa hengessä kaikkien kanssa. Paavius kantaa mukanaan antiikista nykyaikaan asti niin uskonnollisesti kuin kulttuurisesti olennaisia merkityskerrostumia ja siksi kirja on laajalle lukijakunnalle tarkoitettu sivistysteos. Se perustuu vankkaan tutkimuskirjallisuuteen ja monipuoliseen kuvitukseen seikkaperäisine selityksineen. Kirjailija Jaro Karkinen Kirkkonummelta on aiemmin julkaissut kaunokirjallisuutta ja Jyväskylän yliopiston historian maisterin tutkinnon jälkeen ollut tutkimusavustajana. Paavius ja historia sekä tutkimuksen tekeminen on häntä kiinnostanut alakouluikäisestä asti. Monialainen kiinnostus ja kertynyt osaaminen tulee näin jaettavaksi.

Kirjan yksi tarkoitus on vastata osaltaan ekumeenisissa yhteyksissä havaittuun vaillinaiseen tietoon paaviuden merkityksestä kirkon ja yhteiskunnan elämässä. Aikojen saatossa paaviuteen on suhtauduttu varsin monella tavalla, mutta nyt 2000-luvun globaalissa maail-

massa on yleisesti tunnustettua, että paavi on selkeästi näkyvin ja vaikutusvaltaisin kristinuskon ääni ja edustaja. On havaittavissa aitoa pyrkimystä löytää sopivia tapoja paavin paimenviran toteuttamiseksi eri kirkollisissa ja kristillisissä yhteisöissä yhteiseksi hyväksi. Toisaalta kirja tarjoaa myös katsauksen melko vähän tunnettuihin yleisen historian vaiheisiin antiikin Roomasta ja Italiasta, jossa kristityt ensin olivat vainottuja, sitten nousivat valtionuskonnoksi ns. konstantinolaisen käänteen myötä ja lopulta jälleen asemoituivat uudelleen Rooman valtakunnan murennuttua.

Lähestymistapana on paavi Benedictus XVI:n Jeesus Nasarettilainen kirjasarjassa esiinnostama tarve, rohkaisu ja esimerkki tutkia myös kristinuskon varhaisista aikaa avoimin mielin ja historiatieteen menetelmin. Historian tutkimisen näkökulmasta voidaan syvemmin ja paremmin ymmärtää kirkon traditiota ja perinnettä sellaisena kuin siihen on mahdollista tutkimuksen myötä päästä käsiin. Voidaan katsoa kehityskulkuja tapahtumina myös puhtaasti "ulkoapäin" näyttäytyvinä. Kirjalliset ja arkeologiset lähteet, joihin tutkimus ja objektiivinen tieto voi tukeutua, ovat varsin vähäisiä ja sirpalemaisia käsiteltävältä aikakaudelta. Siksi tulkintojen ja näkemysten kirjo on valtaisa. Suomessa yleisistä kirjastoista, nettietosanakirjoista ja oppimateriaaleista löytyvät paaviuden historian yleisesitykset ovat verrattain suppeita, eikä ehkä ainakaan kaikilta osin tavoita katolisen kirkon itseymmärrystä Kristuksen Pietarille ja hänen seuraajilleen antamasta tehtävästä eli paaviudesta.

Nyt julkaistu teos on suunnattu mahdollisimman laajalle yleisölle tutustuttavaksi. Siinä pyritään avoimeen dialogiseen sivistyshengen niin kuvamateriaalin kuin sisällöllisen esityksenkin osalta. Lisäksi runsas viitemäärä paitsi tukee esityksen huolellisuutta niin myös tarjoaa mahdollisuuden itsenäiseen ja omatoimiseen jatkotyöskentelyyn halukkaille.

Ilolla voikin jo kuukauden jälkeen todeta, että kirja on otettu myönteisesti vastaan kirjastojen ja kirjakauppojenkin kokoelmiin. Eri esittelyissä sekä arvioissa on nostettu esiin rohkaisevasti pyrkimys tuoda esiin totuutta selkeästi. Palautteissa on arvostettu, että lukijalle tuodaan arvioitavaksi erilaisia esitettyjä näkemyksiä eikä vain tyrkytetä yhden tulkinnan kapeaa esittämistä. Luonnollisesti kuitenkin kirjan raameina ovat katolisen kirkon virallisen paaviuutteen mukaiset henkilöt ja heidän kronologinen esittämisensä. Lisäksi on selvää, että tarpeellisissa kohdin tuodaan esiin viittaukset katolisen kirkon katekismukseen tai dogmaattisiin asiakirjoihin. Työpöydällä on piirustus vielä neljästä osasta, ja toista osaa sarjaan on jo kynä sauhuten kirjoitettu. Kuten on selvää, että totuus ei pala tulesakaan, niin samoin kirjasta käy lopulta kirkaasti ilmi, että katolisen kirkon teologinen ymmärrys ja olennainen traditio paaviudesta lepää kestäväällä ja tukevalla historiallisellakin pohjalla, vaikka historiatieteen menetelmillä ei pääsyä yksityiskohtiin kaukaisessa historiassa tai uskonymmärrykseen ja dogmatiikkaan tietenkään ole. Kirkon opetusvirka ja paavi viime kädessä määrittävät uskon ja moraalin to-
tuudet.

veli Gabriel Salmela OP

Sunnuntait ja juhlapyhät

19.12. adventin 4. sunnuntai (IV)

1L Miika 5:1-4a
Ps. 80:2ac+3b, 15-16, 18-19. – 4
2L Hepr. 10:5-10
Ev. Luuk. 1:39-45

24.12. perjantai, illalla, jouluaaton iltamessu

1L Jes. 62:1-5
Ps. 89:4-5, 16-17, 27+29. – 2a
2L Ap.t. 13:16-17, 22-25
Ev. Matt. 1:1-25 tai Ev. Matt. 1:18-25

25.12. lauantai, jouluyön messu

1L Jes. 9:1-6
Ps. 96:1-2a, 2b-3, 11-12, 13. – Luuk. 2:11
2L Tit. 2:11-14
Ev. Luuk. 2:1-14

25.12. lauantai, jouluaamun messu

1L Jes. 62:11-12
Ps. 97:1+6, 11-12.
2L Tit. 3:4-7
Ev. Luuk. 2:15-20

25.12. lauantai, joulupäivän messu

1L Jes. 52:7-10
Ps. 98:1, 2-3ab, 3cd-4, 5-6. – 3cd
2L Hepr. 1:1-6
Ev. Joh. 1:1-18 tai Ev. Joh. 1:1-5, 9-14

26.12. (1. joulun jälkeinen sunnuntai)

Pyhä perhe: Jeesus, Maria ja Joosef, juhla (I)
1L 1. Sam. 1:20-22, 24-28
Ps. 84:2-3, 5-6, 9-10. – 5a
2L 1. Joh. 3:1-2, 21-24
Ev. Luuk. 2:41-52

Muut lukukappaleet kuin evankeliumi voidaan valita myös vuoden A kirjasta:
1L Sir. 3:2-6, 12-14; Ps. 128:1-2, 3, 4-5. – vrt. 1;
2L Kol. 3:12-21

1.1. lauantai, Pyhän jumalansyntyttäjän Marian juhlapäivä, juhlapyhä, velvoittava

1L 4. Moos. 6:22-27
Ps. 67:2-3, 5, 6+8. – 2a
2L Gal. 4:4-7
Ev. Luuk. 2:16-21

2.1. 2. joulun jälkeinen sunnuntai (II)

1L Sir. 24:1-2, 8-12
Ps. 147:12-13, 14-15, 19-20. – Joh. 1:14
2L Ef. 1:3-6, 15-18
Ev. Joh. 1:1-18 tai Ev. Joh. 1:1-5, 9-14

6.1. torstai, Herran ilmestyminen – loppiainen, juhlapyhä, velvoittava

1L Jes. 60:1-6
Ps. 72:1-2, 7-8, 10-11, 12-13. – vrt. 11
2L Ef. 3:2-3a, 5-6
Ev. Matt. 2:1-12

9.1. (3. joulun jälkeinen sunnuntai) Herran kaste, juhla (III)

1L Jes. 40:1-5, 9-11
Ps. 104:1b-2, 3-4, 24-25, 27-28, 29-30. – 1
2L Tit. 2:11-14, 3:4-7
Ev. Luuk. 3:15-16, 21-22

Muut lukukappaleet kuin evankeliumi voidaan valita myös vuoden A kirjasta:
1L Jes. 42:1-4, 6-7; Ps. 29:1-2, 3ac-4, 3b+9b-10. – 11b; 2L Ap.t. 10:34-38.

Kirkkovuoden tavallinen aika

16.1. kirkkovuoden 2. sunnuntai (II)

1L Jes. 62:1-5
Ps. 96:1-2a, 2b-3, 7-8a, 9-10ac. – 3
2L 1. Kor. 12:4-11
Ev. Joh. 2:1-11

19.1. keskiviikko, Pyhä Henrik, piispa ja marttyyri, hiippakunnan ja koko Suomen suojelija, juhlapyhä

1L Sir. 45:12-20, 4-5 tai 1L Viis. 3:1-9
Ps. 126:1-2ab, 2cd-3, 4-5, 6. – 6
tai Ps. 124:2-3, 4-5, 7b-8. – 7a
2L 2. Kor. 5:14-20 tai 2L Room. 8:31b-39
Ev. Joh. 4:34-39a tai Ev. Matt. 10:28-33

23.1. kirkkovuoden 3. sunnuntai (III)

1L Neh. 8:2-4a, 5-6, 8-10
Ps. 19:8, 9, 10, 15. – Joh. 6:63c
2L 1. Kor. 12:12-30 tai
2L 1. Kor. 12:12-14, 27
Ev. Luuk. 1:1-4, 4:14-21

RUKOUS

Kun Kristus ensimmäisen kerran tuli
ja nöyrtyi ottamaan ihmisen muodon,
hän täytti vanhan liiton lupaukset
ja avasi meille pelastuksen tien.
Hän tulee toisen kerran
kirkkautensa kunniassa,
ja silloin me saamme omistaa
näkyvinä ne luvatut lahjat,
joita nyt uskossa valvoen odotamme.

Adventin 1. prefaatiosta

Rukous

Rukouksen apostolaatti

Joulukuun 2021 rukouksen apostolaatin palsta

Tradition mukaan pyhä Ambrosius sanoi: "Kaikki mikä on pyhää, sanoopa niin kuka tahansa, on Pyhästä Hengestä." Paavi Franciscus on ihan sama mieltä. Hän kirjoitti: "Olemme kaikki lähetysopetuslapsia. Kaikissa kastetuissa ensimmäisestä viimeiseen vaikuttaa Hengen pyhittävä voima, joka innoittaa julistamaan evankeliumia. Jumalan kansa on pyhä tämän voitellun vuoksi, joka tekee sen erehtymättömäksi *in credendo*. Tämä merkitsee sitä, että uskoessaan se ei erehdy, vaikka se ei löytäisikään sanoja ilmaistaakseen uskoaan. Henki ohjaa sen totuuteen ja johtaa sen pelastukseen.

Osana rakkautensa salaisuutta ihmiskuntaa kohtaan Jumala antaa uskovien kokonaisuudelle uskon tajun – *sensus fidei* – joka auttaa heitä erottamaan sen, mikä todella tulee Jumalalta. Hengen läsnäolo antaa kristityille tietyn "kanssaluontoisuuden" jumalallisten todellisuuksien kanssa ja viisauden, joka antaa heidän käsittää ne vaistonvaraisesti, vaikka heillä ei olisikaan välineitä niiden tarkkaan ilmaisemiseen" (*Evangelii Gaudium*, 119).

Tässä kuussa rukoilemme erityisesti katekeettojen puolesta, että he täysin uskoisivat sen, mistä puhuvat. Ei ole helppo olla uskonnonopettaja, koska vallitsevassa kulttuurissa etusijalla on se, mikä on ulkoista, välitöntä, näkyvää, nopeaa, pinnallista ja väliaikaista. Todellinen joutuu antamaan paikkansa näennäiselle. Tiedätkö kuka on sinun lapsiesi katekettä? Oletko joskus sanonut hänelle: "Kiitos palveluksesta"?

Rukoilkaamme:

*Oi Pyhä Henki,
Salli meidän vain olla kotona sinun hengityksessäsi.
Salli meidän vain levätä sinun tuleksasi.
Salli meidän vain olla sinussa.
Mutta salli meidän olla sinussa sillä tavalla
että muutamme työkaluksi,
joka palvelee sinua uuden elämän
julki tuomisessa.
Salli meidän sinussa tulla rakkaudeksi,
joka voi mitä vain,
uskoo mitä vain,
toivoo mitä vain
ja odottaa mitä vain.
Aamen.*

(Erich Przywara SJ)

isä Stanisław Zawilowicz SCJ

Rukoilkaamme...

Joulukuu

- Rukoilemme katekeettojen puolesta, jotka on kutsuttu julistamaan Jumalan sanaa, jotta he Pyhän Hengen voimalla todistaisivat siitä rohkeasti ja luovasti.

December

- Vi ber att kateketer med kraft från den Helige Ande, kallas för att vittna om Guds ord med mod och kreativitet.

Tammikuu

- Rukoilemme kaikkien niiden puolesta, joita syrjitään ja vainotaan uskonnon perusteella, jotta heidän ihmisten veljeyteen perustuvat oikeutensa ja arvokkuutensa tunnustettaisiin.

Januari

- Vi ber för alla som utsätts för religiös diskriminering och förföljelse, att deras rättigheter och inneboende värde som kommer från att vara bröder och systrar i människosläktet erkänns.

Rukous

Rukouksen apostolaatti 2022

SUOMI

TAMMIKUU

Rukoilemme kaikkien niiden puolesta, joita syrjitään ja vainotaan uskonnon perusteella, jotta heidän ihmisten veljeyteen perustuvat oikeutensa ja arvokkuutensa tunnustettaisiin.

HELMIKUU

Rukoilemme sääntökuntasisarten ja Jumalalle vihittyjen naisten puolesta ja kiitämme heitä heidän tehtävästään ja rohkeudesta; voikoot he jatkuvasti löytää uusia vastauksia aikamme haasteisiin.

MAALISKUU

Rukoilemme, jotta kristityt bioetiikan uusien haasteiden edessä jatkuvasti rukouksillaan ja toiminnallaan puolustaisivat kaiken ihmiselämän arvokkuutta.

HUHTIKUU

Rukoilemme sairaita ja vanhuksia hoitavien terveydenhuollon työntekijöiden puolesta varsinkin köyhissä maissa, jotta he saisivat asianmukaista tukea hallituksiltaan ja paikallisyhteisöiltään.

TOUKOKUU

Rukoilemme nuorten puolesta, jotta he elämän täyteyteen kutsuttuina oppisivat Marialta tavan kuunnella, syvän harkinnan, uskon rohkeuden ja omistautuvan palvelemisen.

KESÄKUU

Rukoilemme kristittyjen perheiden puolesta koko maailmassa, jotta ne osoittaisivat ja kokisivat pyyteetöntä rakkautta ja pyhittyisivät jokapäiväisessä elämässään.

HEINÄKUU

Rukoilemme vanhusten puolesta, jotka edustavat kansan juuria ja muistia, jotta he kokemuksellaan ja viisaudellaan auttaisivat nuorempia katsomaan tulevaisuutta toiveikkaina ja vastuullisesti.

ELOKUU

Rukoilemme, jotta pienet ja keskisuuret yritykset taloudellisen ja sosiaalisen kriisin keskellä löytäisivät keinot jatkaa toimintaansa ja palvella yhteisöään.

SYYSKU

Rukoilemme, jotta ihmispersoonan arvokkuutta loukkaava kuolemanrangaistus poistettaisiin kaikkien maiden lainsäädännöstä.

LOKAKUU

Rukoilemme, jotta kirkko uskollisesti ja rohkeasti julistaisi evankeliumia ja olisi solidaarinen, veljellinen, vastaanottava ja synodaalinen yhteisö.

MARRASKUU

Rukoilemme kärsivien lasten, varsinkin kodittomien, orpojen ja sodan uhrien puolesta, jotta he saisivat mahdollisuuden käydä koulua ja kokea perheen huolenpitoa.

JOULUKUU

Rukoilemme, jotta inhimillistä kehitystä edistävä vapaaehtoisjärjestöt löytäisivät ihmisiä, jotka sitoutuvat työskentelemään yhteisen hyvän puolesta, ja etsisivät jatkuvasti uusia kansainvälisen yhteistyön teitä.

SVENSKA

JANUARI

För alla som utsätts för religiös diskriminering och förföljelse, att deras rättigheter och inneboende värde som kommer från att vara bröder och systrar i mänskligt erkänns.

FEBRUARI

För ordenssystrar och gudsvigda kvinnor, vi tackar för deras kallelse och mod, låt dem fortsätta att finna nya svar på vår tids utmaningar.

MARS

Att kristna som står inför nya bioetiska utmaningar, kan fortsätta att försvara värdet i allt mänskligt liv i bön och handling.

APRIL

Att vårdpersonal som arbetar med sjuka och äldre speciellt i fattiga länder, får stöd av sina regeringar och lokalsamhällen.

MAJ

Att alla unga, kallade att leva livet till fullo, i Marias liv kan finna vägledning att lyssna, se djupet i urskilningen, modet som tron skapar och engagemanget att tjäna.

JUNI

Att kristna familjer i världen kan levandegöra och erfara villkorslös kärlek och växa till i helighet i det dagliga livet.

JULI

Att de äldre som utgör en befolknings rötter och minne, med sin erfarenhet och visdom kan hjälpa de unga att ansvarsfullt och med hopp blicka mot framtiden.

AUGUSTI

Att små och medelstora företag mitt i en ekonomisk och social kris, kan finna vägar att fortsatt fungera och verka i samhället.

SEPTEMBER

Att dödsstraffet, som kränker mänskligt värdet, avskaffas i lag i alla länder.

OKTOBER

Att Kyrkan som troget och modigt predikar Evangeliet, kan vara en välkommande gemenskap i en anda av solidaritet, medmänsklighet och synodalitet.

NOVEMBER

Att barn som lider, särskilt de som är utan hem och föräldrar och offer för krig, kan garanteras skolgång och får möjlighet att erfara en familjs omsorger.

DECEMBER

Att ideella organisationer som främjar mänsklig utveckling, finner personer villiga att engagera sig för det allmänna bästa och ständigt söker nya vägar till internationellt samarbete.

ENGLISH

JANUARY

We pray for all those suffering from religious discrimination and persecution; may their own rights and dignity be recognized, which originate from being brothers and sisters in the human family.

FEBRUARY

We pray for religious sisters and consecrated women; thanking them for their mission and their courage; may they continue to find new responses to the challenges of our times.

MARCH

We pray for Christians facing new bioethical challenges; may they continue to defend the dignity of all human life with prayer and action.

APRIL

We pray for health care workers who serve the sick and the elderly, especially in the poorest countries; may they be adequately supported by governments and local communities.

MAY

We pray for all young people, called to live life to the fullest; may they see in Mary's life the way to listen, the depth of discernment, the courage that faith generates, and the dedication to service.

JUNE

We pray for Christian families around the world; may they embody and experience unconditional love and advance in holiness in their daily lives.

JULY

We pray for the elderly, who represent the roots and memory of a people; may their experience and wisdom help young people to look towards the future with hope and responsibility.

AUGUST

We pray for small and medium sized businesses; in the midst of economic and social crisis, may they find ways to continue operating, and serving their communities.

SEPTEMBER

We pray that the death penalty, which attacks the dignity of the human person, may be legally abolished in every country.

OCTOBER

We pray for the Church; ever faithful to, and courageous in preaching the Gospel, may the Church be a community of solidarity, fraternity and welcome, always living in an atmosphere of synodality.

NOVEMBER

We pray for children who are suffering, especially those who are homeless, orphans, and victims of war; may they be guaranteed access to education and the opportunity to experience family affection.

DECEMBER

We pray that volunteer non-profit organizations committed to human development find people dedicated to the common good and ceaselessly seek out new paths to international cooperation.

Pyhä isä

Paavi Franciscus Kreikassa

Pyhän Hengen öljy

Paavi Franciscus vieraili 2.-6. joulukuuta 2021 Kyproksella ja Kreikassa. Vierailulla tärkeä sija oli luonnollisesti ekumeenisilla suhteilla ortodoksiseen kirkkoon. 4. joulukuuta paavi tapasi hänen autuutensa Kreikan ja Ateenan patriarkka Hieronymoksen. Tuolloin paavi esitti anteeksipyyntön katolilaisten virheiden vuoksi. Puheenvuorossaan paavi puhui yhteisistä juurista ja mietiskeli öljyä Pyhän Hengen vertauskuvana.

[...] Hiljattain puhuin satoja vuosia vanhoista oliivipuista, jotka yhdistävät maitamme. Ajattellessani noita meille yhteisiä puita ajattelen yhteisiä juuriamme. Ne ovat maanpinnan alla, kätöksissä, usein unohdettuja, mutta ne ovat olemassa ja tukevat kaikkea. Mitkä ovat vuosisataiset yhteiset juuremme? Apostoliset juuret. Pyhä Paavali korosti sitä ja muistutti, kuinka tärkeää on että rakennuksen "perustuksena ovat apostolit" (vrt. Ef. 2:20). Nämä evankeliumin siemenestä kasvaneet juuret alkoivat kantaa suurta hedelmää juuri kreikkalaisessa kulttuurissa: ajattelen monia kirkkoisia ja ensimmäisiä suuria ekumeenisia kirkolliskokouksia.

Sitten valitettavasti kasvoimme erillemme. Maailmallisuuden myrky saastutti meidät, epäluulon rikkavilja kasvatti etäisyyttä ja lakkasimme vaalimasta yhteyttä. Pyhä Basileios Suuri sanoi, että Kristuksen tosi opetuslasten esikuvana on vain se, mitä he hänessä näkevät (Moralia, 80,1). Häpeällisesti – tämän tunnustan katolisen kirkon osalta – yhteyttä heikensivät teot ja päätökset, joilla oli vähän tai ei lainkaan tekemistä Jeesuksen ja evankeliumin kanssa; pikemminkin niitä leimasi voiton- ja vallanjano. Niin annoimme jakautumisen vaarantaa hedelmällisyyden. Historian taakka painaa. Tänäpäin täällä tunnen tarpeen pyytää anteeksi Jumalalta ja veljiltämme ja sisariltamme monien katolilaisten tekemien virheiden johdosta. Suuri lohdutus on varmuus apostolisista juuristamme ja siitä, että historian käännteistä huolimatta Jumalan istutus kasvaa ja kantaa hedelmää samassa Hengessä. On armo voida tunnistaa toistemme hedelmät ja kiittää yhdessä Herraa.

Oliivipuun lopullinen hedelmä on öljy, öljy, jota kerran säilytettiin kallisarvoisissa ruukuissa ja astioissa, joita tämän maan arkeologisten aarteiden joukosta löytyy. Öljy antoi valon, joka valaisi antiikin yöt... Meille öljy tuo mieleen Pyhän Hengen, joka synnytti kirkon. Vain hän voi ikuisella valollaan karkottaa pimeyden ja valaista askeleita tiellämme.

Pyhä Henki on ennen kaikkea *yhteyden öljy*. Raamattu puhuu öljystä, joka kaunistaa ihmisen kasvot (vrt. ps. 104:15). Kuinka tärkeää onkaan tunnustaa jokaisessa ihmisessä, jokaisessa veljessä ja sisareissa säteilevä ainutlaatuinen arvo! Tämän yhteisen ihmisyyden tunnustaminen on lähtökohta yhteyden rakentamiseksi. Valitettavasti, erään suuren teologin sanoin, yhteys näyttää iskevän arkaan paikkaan, ei vain yhteiskunnassa, vaan usein myös Jeesuksen opetuslasten keskuudessa, "kristillisessä maailmassa, jota individualismi ja institutionaalinen jähmeys ruokkivat".

Paavi Franciscus tapasi 4. joulukuuta hänen autuutensa patriarkka Hieronymoksen. Kuva Vatican News.

Mutta jos erityiset traditiomme ja ominaispiirteemme johtavat etäännyttämään toisista ja jos "toiseutta ei jollakin tavalla tasapainota yhteys, tuskin voi syntyä tyydyttävää kulttuuria" (vrt. I. Zizioulas). Yhteys veljien kesken taas tuo mukanaan Jumalan siunauksen. Psalmien mukaan se on "kuin kallista tuoksuöljyä, joka valuu hiuksista parralle" (Ps. 133:2).

Sydämiimme vuodatettu Henki pakottaa meitä pyrkimään veljeyden syventämiseen, rakentamaan yhteyttä. Älkäämme pelätkö, vaan auttakaamme toisiamme palvomaan Jumalaa ja palvelemaan lähimmäisiä, ilman proselytismia ja täysin kunnioittaen toisten vapautta. Kuten pyhä Paavali kirjoitti, "missä Herran Henki on, siellä on vapaus" (2. Kor. 3:17). Rukoilen, että rakkauden Henki voittaisi vastarintamme ja tekisi meistä yhteyden rakentajia, sillä "jos rakkaus todella karkottaa pelon ja pelko muuttuu rakkaudeksi, käsitämmme, että ykseys pelastaa" (pyhä Gregorios Nyssalainen, saarna 15 Laulujen laulusta).

Miten voimme todistaa maailmalle evankeliumin sopusoinnusta, jos kristittyinä yhä olemme erossa? Miten voimme julistaa Kristuksen rakkautta, joka yhdistää kansoja, jos emme ole yhtä keskenämme? Monia askeleita on jo otettu, jotta voisimme kohdata. Huutakaamme avuksi yhteyden Henkeä, jotta hän johdattaisi meitä ja auttaisi meitä pitämään yhteyden perustana – laskelmien, strategioiden ja kätevyiden sijasta ainoaa oikeaa mallia: Pyhää Kolminaisuutta.

Henki on *viisauden öljy*: hän voiteli Kristuksen ja haluaa innoittaa kristittyjä. Kuuliaisina hänen lempeälle viisaudelleen kasvamme Jumalan tuntemisessa ja avaudumme toisia kohtaan. Tässä yhteydessä haluan ilmaista arvostukseni sitä kohtaan, kuinka tärkeänä tämä ortodoksinen kirkko – ensimmäisen suuren uskon inkulturaation eli kreikkalaisen kulttuurin perillinen – pitää teologista koulu-

tusta. Haluan myös muistuttaa hedelmällisestä yhteistyöstä kulttuurin alalla...

Henki on *lohdutuksen öljy*: Lohduttaja lähellä, sielun balsami, haavojen parantuminen. Henki voiteli Kristuksen, jotta hän julistaisi köyhille hyvää sanomaa, vangituille vapautusta, sorretuille vapautta (vrt. Luuk. 4:18). Hän innoittaa meitä pitämään huolta heikoimmista ja köyhimmistä ja kiinnittämään maailman huomion heidän asiaansa, joka on Jumalan silmissä tärkeä. Täällä ja muualla hädänalaisimpien tukeminen talouskriisin vaikeimpina aikoina on ollut olennaisen tärkeää. Kehittäkäämme yhteistyömuotoja laupeudentyössä, avautukaamme ja tehkäämme yhteistyötä eettisissä ja sosiaalisissa kysymyksissä palvellaksemme aikamme ihmisiä ja tuodaksemme heille evankeliumin lohdutuksen. Henki kutsuu meitä aiempaa enemmän parantamaan ihmiskunnan haavat rakkauden öljyllä.

Kristus itse pyysi kuolemantuskan hetkellä oppilailtaan lähellä olemisen ja rukouksen lohtua. Öljyn vertauskuva johdattaa meidät öljymäen puutarhaan. "Odottakaa tässä ja valvokaa" (Mark. 14:34), sanoi Jeesus. Jeesuksen pyyntö apostoleille oli monikkomuodossa. Tänäkin hän haluaa meidän valvovan ja rukoilevan. Tuodaksemme maailmalle Jumalan lohdutuksen ja parantaaksemme haavoittuneet suhteemme tarvitsemme rukousta toinen toistemme puolesta. Se on välttämätöntä, jotta "historian muistotkin käyvät läpi välttämättömän puhdistumisen. Pyhä Henki virvoittaa armollaan Herran oppilaita rakkauteen, rohkeaan totuuden kohtaamiseen ja vilpittömään anteeksi antamiseen ja sovinnolliseen mieleen sekä miettimään yhdessä uudelleen kipeää menneisyyttä ja niitä haavoja, joita menneisyydestä valitettavasti vielä tänäkin nousee esiin" (pyhä Johannes Paavali II, kiertokirje Ut unum sint, 2).

Tähän meitä kehottaa erityisesti ylösnousumusko. Apostolit, pelokkaina ja epäroivinä, pääsivät sovintoon kärsimyksen katkeran pettymyksen kanssa nähdessään edessään Ylösnousseen Herran. Hänen haavoistaan, jotka näyttivät mahdottomilta parantaa, he ammensivat uutta toivoa, ennenkuulumatonta laupeutta, rakkautta, joka on suurempi kuin heidän virheensä ja kurjuutensa. Se muutti heidät yhdeksi ruumiiksi, jonka Henki yhdistää jäsenten moninaisuudessa. Tulokoon yllemme ristiinnaulitun Ylösnousseen Henki ja antakoon meille "rauhallista ja selkeää, totuuteen sitoutunutta ja Jumalan laupeuden elävöittämää näkökykyä, joka vapauttaa hengen ja herättää jokaisessa uuden valmiuden" (ibid.). Auttakoon hän meitä, jotta emme olisi menneisyyden kielteisten kokemusten ja ennakkoluulojen halvaannuttamia, vaan katsoisimme todellisuutta uusin silmin. Silloin menneisyyden koettelemukset väistyvät nykyisen ajan lohdutuksen tieltä ja meitä vahvistavat ne armon aarteet, joita opimme veljiltämme ja sisariltamme. Katolilaisina olemme juuri aloittaneet synodaalisuuden syventämiseen pyrkivän tien ja tunnemme, että meillä on teiltä paljon opittavaa. Sitä tahdomme vilpittömästi, varmoina siitä, että kun veljet lähentyvät uskossa, sydämiin laskeutuu Hengen lohdutus.

Teidän autuutenne, rakas veli, auttakoot meitä tällä matkalla maittemme lukuisat pyhät sekä marttyyrit, joita nykymaailmassa valitettavasti on enemmän kuin menneisyydessä. Eri tunnustuskunnista maan päällä he asuvat yhdessä taivaassa. Rukoilkoot he puolestamme, jotta Henki, Jumalan pyhä öljy, vuodatettaisiin yllemme kuin uutena helluntaina, niin kuin Henki vuodatettiin apostolien ylle. Sytyttäköön hän sydämissämme yhteyden toivon, valaiskoon meitä viisaudellaan ja voidelkoon meidät lohdutuksellaan.

Franciscus

Artikkeleita

Zürichin dominikaanikonventin esimies Hugo Ripelin Strassburgilainen (k. 1270) oli saanut paria vuotta ennen kuolemaansa valmiiksi dominikaaniveljestön tarpeisiin kirjoitetun uskonopin esityksen *Compendium theologicæ veritatis*. Sen neljännen kirjan luvussa 11 hän opastaa veljiä saarnaamaan Kristuksen kolmesta syntymästä seuraavasti:

Kristuksen syntymä on kolminainen (*triplex*), nimittäin jumalallinen, inhimillinen ja hengellinen. Ensimmäinen on Isästä, toinen on äidistä ja kolmas on ihmismielessä. Isästä hän syntyy ikuisesti (*aeternaliter*), äidistä hän syntyy ajallisesti (*temporaliter*) ja ihmismielessä hän syntyy hengellisesti (*spiritualiter*). Nämä kolme syntymää käyvät yksiin Kristuksen kolmen olemuksen kanssa, jotka ovat: jumalallinen, ruumiillinen ja hengellinen. Sillä Isästä syntyy Jumala (*deus*); äidistä syntyy ruumis (*caro*); ihmismielessä syntyy henki (*spiritus*). Isästä Kristus syntyy aina (*semper*), äidistä hän syntyy kerran (*semel*) ja ihmismielessä hän syntyy usein (*saepe*).

Kristuksen ensimmäinen syntymä Isästä iankaikkisuudessa on perustava, sillä jouluna me juhlimme täällä ajassa ikuista syntymää, jonka Isä Jumala saa aikaan. Ellei Isä olisi iankaikkisuudessa synnyttänyt Poikaansa eli Sanaansa, Kristus ei olisi voinut syntyä ajallisesti Neitsyt Mariasta Betlehemin ensimmäisenä jouluna. Ja edelleen, ellei Kristus olisi

Anton Raphael Mengs, n. 1765

JOULUMIETISKELY

Kristuksen kolme syntymää

si syntynyt ensimmäisenä jouluna Mariasta, hän ei voisi syntyä hengellisesti ajallisuuden ehdoilla elävän ihmisen mielessä.

Kristuksen toinen syntymä Neitseestä Mariasta on Kristuksen kolmannen eli ihmismielessä tapahtuvan hengellisen syntymän edellytys. Maria on Kristuksen kolmannen syntymän esikuva. "Ellei Jumala olisi syntynyt Mariassa ensin hengellisesti, Jumala ei olisi koskaan syntynyt hänestä ruumiillisesti", Mestari Eckhart toteaa saksalaisessa saarnassaan *Ave, gratia plena*, "Terve, armon täyttämä". Enkelin tervehdyksessä pääpaino on sanalla "armo" (*gratia*), ja koska Maria oli jumalallisen armon täyttämä, hänestä tuli Jumalan äiti.

Cantemuksen laulussa 208 norjalainen virsirunoilija Eyvind Skeie kuvaa äiti-Marian ensimmäisenä joulun tuntemuksia näin:

*Kaikki ilon lähteet puhkeavat,
Maria kun laulaa Herrastansa
kumartuen suureen luottamukseen.
Kiitetty olkoon Kristus!*

*Kirjoitusten kätköt, lupaukset
puhkeavat niin kuin nuput puista,
kaikessa on paratiisin tuoksu.
Kiitetty olkoon Kristus!*

Pysähtyessämme mietiskelemään Kristuksen kolme syntymää, joulun sanoma avautuu meille koko täyteydessään: etemme avautuu ikuisuuden näköala, kun ymmärrämme, että Poikas syntyy Isästä iankaikkisuudessa; enkelin ilmoitukselle kuulilainen Maria ottaa Sanan vastaan, hedelmöittyy ja Sana syntyy ajallisesti hänessä; ajallisuuden ehdoilla elävä ihminen pääsee Isän iankaikkisen Sanan syntymästä osalliseksi tekemällä Kristukselle Marian tavoin sydämessään tilaa. Tilan tekeminen tarkoittaa, että tyhjennämme miellemme kaikesta maallisesta ja antau-

dumme passiivisina Jumalan toiminnan kohteeksi.

Ensimmäisen syntymän Isällinen rakkaus säteilee Marian kautta meihin saakka. Me pääsemme jouluna kokemaan ja tuntemaan jotakin siitä rakkaudesta, joka sitoo kolmiyhteisen Jumalan Persoonat yhteen. Joulukuukertoo näkyvällä ja käsinkosketeltavalla tavalla siitä, miten Isä synnyttää lakkaamatta (*semper*), miten Sanan äiti on ottanut Sanan vastaan kerran (*semel*) ja miten me voimme vuorostamme ottaa Marian synnyttämän lapsen vastaan usein (*saepe*) ja päästä näin osalliseksi kolmiyhteisen Jumalan sisäisestä elämästä. Joulun iäisen ja ajallisen välinen verho ohenee, aaltoilee ja repeilee, ikuisuuden odotus täyttyy ja Jeesus syntyy uudelleen mieleen hiljaiseen.

Pauli Annala

20*C+M+B*22

Loppiaisen 2022 kodinsiunaus

Muistamme, kuinka itämaan tietäjät saapuivat tähden opastamina Betlehemiin, josta he löysivät maailman Vapahtajan yhdessä äitinsä Marian ja Joosefin kanssa (vrt. Matt. 2:1-12).

Loppiaainen muistuttaa meitä siitä, että Herra Jeesus ilmestyi kaikille kansoille ja tieto hänen syntymästään levisi muidenkin kuin israelilaisten keskuuteen. Sekä köyhät ja lukutaidottomat paimenet että rikkaat ja oppineet tietäjät, niin betlehemiläiset kuin kaikkien kansojen edustajat, tulivat Jeesuksen seimen äärelle palvomaan ja saivat pelastuksen. Vapahtaja Jeesus oli syntynyt koko maailmaa varten.

Loppiaainen on vanhaan ollut joulunajan viimeinen juhlapäivä. Vaikka tämä suomenkielinen nimi tarkoittaa joulunpyhien loppumista, se on oikeastaan vain alkua uudelle toiminnalle – lähetystyölle. Nimittäin itämaan tietäjät olivat tavallaan ensimmäisiä lähetystyöntekijöitä, sillä kotimaahan palattuana he julistivat hyvää sanomaa kanssaimmisilleen. Tästä syystä loppiaista on perinteisesti pidetty myös lähetystyön juhlanä. Niin kuin idän tietäjät tulivat ja kumarsivat vastasyntyntä Jumalan Poikaa, niin myös tänä päivänä Jumalan kunnian on tultava julistetuksi ja rakastetuksi kaikkialla maailmassa. Meidän tehtävämme on sekä rukoilla että antaa omastamme, jotta kaikki maailman kansat saisivat mahdollisuuden kuulla ilosanoman omalla kielellään ja näin tulisivat Jeesuksen opetuslapsiksi.

Lähetystyön hyväksi monissa katolisissa maissa loppiaisen aikaan lapset ja nuoret pukeutuvat itämaiden tietäjiksi tai kuninkaiksi, vaeltavat talosta taloon laulaen ja pyytäen lahjoitusta. He kirjoittavat liidulla talon ulko-oveen tekstiin "20*C+M+B*22", joka merkitsee: "Jumala siunatkoon tätä taloa vuonna 2022". Kirjaimet C+M+B toimivat latinankielisenä rukouksena, joka on oikeastaan lyhennys sanoista Christus Mansionem Benedicat (Kristus taloa siunatkoon). Ne myös viittaavat nimiin, jotka aikojen kuluessa on annettu kolmelle idän viisaalle: Caspar, Melchior ja Balthasar.

Uuden vuoden alussa on seurakunnissa taas saatavissa kodinsiunaustarroja näiden idän tietäjien käynnin muistoksi. Seimessä makaava Jeesus-lapsi täytti heidän sydämensä toivolla, että hän kerran tulee pelastamaan heidän omat kansansa. Tämän siunauksen kanssa jokainen

lähti takaisin omaan kotimaahansa, jossa he kertoivat ihmisille Vapahtajan syntymästä. Pohjoismaiden Missiolta saatu tekstistä "20*C+M+B*22" muodostettu tarra muistuttaa meitä tästä kauniista perinteestä. Voimme saada kotimme siunatuksi ja samalla tukea lähetystyötä lahjoittamalla esim. 2 € tai enemmän jokaista siunaustarraa ja tekstiä kohti, kun hankimme niitä omasta seurakunnastamme. Siunaustarralla pyydämme Herraa Jeesusta olemaan aina meidän kanssamme, asumaan sekä kodissamme että sydämissämme ja kaikkien meidän luonamme käyvien vierailijoiden sydämissä, jotta meistäkin tulisi lähetystyöntekijöitä omassa ympäristössämme.

Jokainen siunaus on Jumalan ylistämistä ja hänen lahjojensa pyytämistä (KKK 1671). Jumala on Kristuksessa siunnannut meitä kristittyjä "kaikella Hengen siunauksella" (Ef. 1:3). Iloitkaamme ja kiittäkäämme Jumalaa siitä!

**KAIKKI AVUSTUKSET
SUORAAN PIISPAN KANSLIAN
LÄHETYSAVUSTUSTILILLE:
FI09 1745 3000 1270 60**

Tilille voi tehdä lahjoituksia viitteellä 5005.

Hiippakunnan lähetystyöasioiden hoitaja
isä Toan Tri Nguyen

Miten siunataan koti loppiaisenä?

Kun koko perhe on kokoontunut yhteen, aloitamme siunausrukouksen ristimerkillä ja lausumme yhdessä Herran rukouksen ja Terve Maria -rukouksen. Sitten isä tai äiti lukee yksin tai yhdessä lasten kanssa siunauksen. Sen jälkeen joku kiinnittää siunaustarran asunnon oveen tai sisäänkäynnin läheisyyteen niin, että se muistuttaa siunauksesta ohikulkijoille. Lopuksi juhlietaan yhdessä tapahtumaa.

Siunausrukous:

Esilukija: Jumala, taivaallinen Isämme! Saattakoon siunauksesi kaikkia niitä, jotka käyvät ulos ja sisään tästä ovesta. Pidä suojeleva kätesi meidän kotimme yllä tämän vuoden aikana.

Kaikki: Aamen.

Hur välsignar man ett hem på trettondag?

När hela familjen är samlad inleds välsignelsebönen med korstecknet. – Vi gör korstecknet och ber bönerna Fader vår och Hell dig Maria tillsammans. Därefter läser pappan eller mamman ensam eller tillsammans med barnen välsignelsen. Efter det fäster någon klistermärket med välsignelsen på hemmets dörr eller i närheten av den så att den som stiger in i hemmet blir påmind om att det är ett välsignat hem. Till slut firar man välsignelsen tillsammans.

Välsignelsebönen:

Ledare: Gud, vår himmelske Fader! Må din välsignelse följa alla dem som går ut eller in genom den här dörren. Håll dina beskyddande händer över vårt hem det här året.

Alla: Amen.

How do you bless your home on the feast of the three Kings (Epiphany)?

When the whole family has gathered together, they make the sign of the cross and pray the Our Father and the Hail Mary. Then one of the parents will say the blessing, or it can be said together with the children. After that someone attaches the blessed sticker to the front door or near the entrance, so that it will remind those passing by of the blessing. Finally, this event can be an opportunity to celebrate a little feast in the family.

The blessing of the home:

Intercessor: O God, Our heavenly Father! Bless everyone who goes in and out of this door. May Your protective hand rest over our home during the whole year.

All respond: Amen.

Haastattelu

Pyhän istuimen valtiosuhteiden valtiosuhteiden sihteerin, Hodelmin titulaariarkkipiispa Paul Richard Gallagher vieraili Suomessa marraskuun puolivälissä. Vierailunsa aikana hän tapasi Suomen ulkopoliittista johtoa, luterilaisen ja ortodoksisen kirkon edustajia sekä tietysti katolilaisia. Sunnuntaina 14.11.2021 klo 9.30 hän vietti vierailunsa päätteeksi Pyhän Henrikin katedraalissa englanninkielisen messun. Fides-lehdelle hän ehti myös antaa pitkän haastattelun.

Moskovasta Helsinkiin

Pyhän istuimen diplomatia tunnetaan laajalti, ja sitä pidetään suuressa arvossa. Kirkon "poliittinen" käsi osallistuu useammin kuin arvaisimmekaan niin kansallisten kuin kansainvälistenkin selkkausten rat-

Vatikaanin "ulkoministeri" kävi Suomessa

kaisemiseen mutta myös rauhallisemman yhteiskunnallisen kehityksen tukemiseen. Tästä me Suomessa saimme suoran näytteen, kun Vatikaanin "ulkoministeriksi" tituleerattu arkkipiispa Paul Gallagher teki vierailun Suomeen. Näin hän vastasi siihen kutsuun, jonka ulkoministeri Pekka Haavisto oli esittänyt hänelle käydessään Roomassa aikaisemmin tänä syksynä. Silloin ja nytkin keskusteluja käytiin muun muassa Afrikan sarven tilanteesta ja Lähi-idän ongelmista.

Tilaisuus Suomen vierailulle tuli, kun arkkipiispan oli tarkoitus käydä keskusteluja Venäjän federaation ulkoministerin Sergei Lavrovin kanssa Moskovassa. "Olin joka tapauksessa menossa niin kauas pohjoiseen, että ajattelin samalla sitten vastata Haaviston esittämään kutsuun."

Keskustelut sekä Venäjällä että Suomessa sujuivat ilmeisen hyvin. "Täällä Suomessa olen kuitenkin ollut erityisen iloinen kontakteista paikalliskirkon edustajien kanssa ja odotan erityisesti sunnuntain messua katedraalissa. Yhteys on tärkeää ja ymmärrän oikein hyvin, että Suomen katolilaiset varmasti joskus kokevat olevansa aika eristyksissä. Tietenkin on solidaarisuutta Pohjoismaiden kesken, mutta aina kannattaa luoda yhteyksiä myös Roomaan ja muuhun Eurooppaan. On kuitenkin rohkaisevaa, että täällä on menossa paljon hyviä asioita."

Piispaa odotetaan

Arkkipiispa Gallagher oli hyvin tietoinen siitä, että hiippakuntamme on ollut jo kak-

si ja puoli vuotta ilman piispaa. Piispanvalinta ja siihen puuttuminen ei hänelle varsinaisesti kuulu, mutta kyllä hän oli matkalle lähtiessään asiasta kysynyt. "Asianomaiset tahot Roomassa tekevät parhaansa löytääkseen sopivia ehdokkaita ja tutkiakseen eri mahdollisuuksia, jotta voitaisiin vastata kirkon tarpeisiin Suomessa. Toivon todella, ettei kestäisi enää kauan, että Suomeen voitaisiin nimittää piispa. Toki aikaa tarvitaan, mutta ajallakin on rajansa. Sen tiedän, että asiaan suhtaudutaan vakavasti."

"On ilahduttavaa, että Suomessa on paljon nuoria pappeja, mutta siihen liittyy myös haasteita. Tällaisessa maassa ja ympäristössä hiippakunta tarvitsisi piispan, joka olisi ennen muuta isä." Hänen tehtävänsä ei varmastikaan ole helppo. "Paikalliskirkon moninaisuus on täällä sekä rikkaus että haaste." Ihmiset tuovat mukanaan maahan muuttaessaan omat perinteensä, oman kulttuurinsa, oman tapansa tehdä asioita, "mutta ne voivat myös mutkistaa" asioita seurakunnissa.

Uskon välittäminen

Tänä päivänä perheet ja varsinkin lapset elävät yhteiskunnassa, jossa uskonnollisuus ei ole näkyvissä ja uskontoja tunnetaan ja ymmärretään aika huonosti. "Uskon välittäminen sukupolvelta toiselle on hyvin ongelmallista kaikkialla länsimaissa. Vanhempien velvollisuus tässä mielessä ei ole mitenkään kadehdittava, varsinkaan Suomen kaltaisissa maissa, joissa heidän vastuunsa uskon välitykses-

sä on niin suuri, koska seurakunnat ovat harvassa."

Sekulaarissa ilmapiirissä esimerkiksi vastaukset tiettyihin moraalikysymyksiin ovat ikään kuin annettuja, eikä niitä voi juurikaan kyseenalaistaa joutumatta jopa naurunalaiseksi. Arkkipiispan mukaan "näin voi käydä jopa sellaisilla alueilla, joissa ennen oli suuria katolisia yhteisöjä. Yhteiskunnan yleinen ilmapiiri ei ole enää samalla tavalla positiivinen." Tämä on ongelma, koska "pohjimmiltaan ihmiset kuitenkin tahtovat tulla hyväksytyiksi, tulla osaksi ryhmää. Eivät he halua olla erilaisia kuin ystävänsä."

Todistus

Julkiseen keskusteluun osallistuminen Suomen kaltaisessa maassa voi myös olla ongelmallista. Katolilaisia on vähän ja heidän äänensä harvoin kuuluu. "Tämän ei kuitenkaan tarvitse tarkoittaa, että katolilaisten olisi oltava ylenpalttisen vähäpuheisia. Uskon nimittäin, että on olemassa hyvin paljon ihmisiä, jotka oikeasti kyseenalaistavat enemmistön mielipiteitä ja kysyvät, onko se todella heidän omansa vai matkustavatko he vain julkisen mielipiteen aallonharjalla."

Yhteiskunnassa on monia liikkeitä, joissa korostetaan esimerkiksi seksuaalioikeuksia, lisääntymisterveyttä ja aborttioikeutta. "On kuitenkin paljon todistusaineistoa siitä, etteivät ollenkaan kaikki ihmiset ole tulleet onnellisiksi niiden avulla. Monet katuvat nuorempina tekemiään ratkaisuja, esimerkiksi silloin kun ai-

kaisemmin tehty abortti on tehnyt lapsen saamisen myöhemmin vaikeaksi tai jopa mahdottomaksi."

Mutta miten me sitten onnistuisimme todistamaan? Ainakin "on vältettävä toisella tavalla ajattelevien mustamaalaamista. Tätä samaa viestiä puhuin jo käydessäni ulkoministeriössä: Meidän on oikeasti nähtävä vaivaa, jotta olisimme vuoropuhelussa toisten kanssa vilpittömiä ja rehellisiä, ei vain poliittisesti korrekteja. Se on erityisen tärkeää juuri nyt koronan jälkeistä aikaa, maailman monia haasteita ja kaikkia kriisejä ajatellen. Ihmisten on sanottava totuus toisilleen, niin kuin he sen näkevät, ja sitten kiinnittää huomiota siihen, miten kuulijat reagoivat."

Eikä Euroopallakaan ole aihetta itsetyytyväisyyteen. "Ei Eurooppa voi olla luotava siihen, että se se olisi tehnyt kaiken oikein ja että meillä harvoilla 'onnellisilla' olisi kaikki vastaukset. Ikään kuin jos vain kaikki olisivat niin kuin me, maailmassa ei olisi enää ongelmia." Kyllä muualla maailmassa ongelmia on, mutta "siellä on myös paljon optimismia, toivoa ja iloa, asioita, jotka joskus näyttävät karkaavan meiltä vanhan Euroopan asukkailta. Meidän on hyvä tutkiskella itseämme tämän ymmärryksen valossa."

Uskonto ja politiikka

Monesti ajatellaan, että uskonnollisuus vähenee maailmassa, mutta niin ei kuitenkaan ole, kun katsotaan vähänkään länsimaita pidemmälle. "Oikeasti 80 prosentille maailman väestöstä uskonnolla on hyvin

Haastattelu

tärkeä paikka heidän elämässään. Se, että niin ei ole Euroopassa, ei tee tätä tosiasiaa epätodeksi eikä tarkoita, ettei uskontoa tarvitsisi ottaa huomioon täällä."

"Jos me todella uskomme globalisoituaan maailmaan, jos me uskomme, että menestyksemme ja rauhamme riippuvat siitä, että lähestytään toisia, yritetään ymmärtää heitä ja oppia heiltä, me emme voi olla lukutaidottomia uskontojen suhteen." Monissa ulkoministeriöissä pidetäänkin nykyään kursseja eri uskonnoista. "Kaikki eivät enää välttämättä tiedä, mitä eroa on muslimilla ja kristityllä tai ortodoksilla ja katolilaisella!"

"Jos joku olisi ehdokkaana jossakin vaalissa vaikkapa Intiassa tai jossakin päin Afrikkaa ja hän sanoisi, ettei usko Jumalaan, hänen ehdokkuutensa tyssäisi siihen. Paikalliset asukkaat miettivät, voiko sellaisen ehdokkaan käsiin luovuttaa valtaa, joka ei edes usko Jumalaan." Euroopassa tilanne on toinen. Täällä hartaan uskovan ehdokkaan luottamus olisi koetuksella, koska epäiltäisiin, että hän varmaankin suosisi uskontoa, eikä "sellaiselle voi antaa poliittista valtaa".

Lännen liberaaleissa demokratioissa uskontoon suhtaudutaan hyvin ongelmallisella tavalla. Toisenlaisiakin esimerkkejä kuitenkin löytyy. Kun brittiläinen parlamentaarikko Sir David Amess murhattiin lokakuussa, media kiinnitti huomiota siihen, että hän oli harras katolilainen ja että hän varmaankin juuri sen takia nautti niin suurta arvostusta äänestäjien ja edustamansa alueen väestön keskuudessa. "Tässä uskonto olikin sitten positiivinen asia, mutta yleensä näin ei ole. Näkisinkin, että ihmisten olisi hyvä olla vähän realistisempia ja tukea sitoutumista poliittiseen, julkiseen elämään", sitoutumista, joka ei perustu vain johonkin helppoon ideologiaan, vaan esimerkiksi juuri uskon varaan.

Mutta oman poliittisen kodin löytäminen voi olla vaikeaa. "Kirkossa käyvän vakaumuksellisen katolilaisen voi olla todella vaikeaa löytää itselleen sopivaa poliittista kotia. Ehkä ne periaatteet, joiden takia isämme ja isoisämme aikoinaan äänestivät jotakin puoluetta, ovat muuttuneet, tai sitten jonkun puolueen ohjelma sinänsä on mahdoton hyväksyä." Joka tapauksessa "tarvitaan tietty määrä ymmärrystä poliitikkoja kohtaan, jotka joutuvat välttämättä tekemään kompromisseja poliittisessa elämässään, muussa tapauksessa ei politiikassa olisi mukana kovin montaa katolilaista". Vaikka katolisella poliitikolla olisikin joitakin periaatteita, joita monet äänestäjät eivät tukisi, niin "toivotavasti ihmiset osaisivat arvostaa heidän sitoutumistaan ja palvelualltiuttaan".

"En pidä hyvänä sitä, että poliitikkoja mustamaalataan ja pidetään yhteiskunnan kaikkien ongelmien syntipukkeina. Me tarvitsemme hyviä poliitikkoja, mutta käännyimme jatkuvasti heitä vastaan. Ehkä he ansaitsevat kritiikkiä, mutta samaan aikaan on kysyttävä, mitä minä itse teen. Mitä olen valmis tekemään korvatakseni nuo ihmiset, joille naureskelen ja joita halveksin? Ehkä löytyy korruptiota, puutteita, virheitä. Mielestäni olen kuitenkin oikeutettu rankkaan kritiikkiin vain, jos olen valmis ottamaan itse lisää vastuuta. Muu-

ten olemme vaarassa antaa häikäilemättömien ihmisten päästä valtaan."

Lähivastuu ja luottamus

Olisi hyvä, että poliittisia päätöksiä tehtäisiin mahdollisimman lähellä niitä ihmisiä, joita ne koskevat. "Vaarana nykyään kuitenkin on, että lähivastuuperiaatteen, eli subsidiariteetin, noudattamisen sijaan etsitään enemmänkin 'kuuluisuutta (celebrity)'. Ehkä ihmiset eivät jaksa juuri ottaa osaa poliittiseen prosessiin. He luovuttavat tulevaisuutensa, perheensä ja maansa asioiden – valtansa ja oikeuksien – hoitamisen demokraattiselle prosessille." Mutta tämä ei tarkoita sitä, että meidän pitäisi sitten vetäytyä. Pääinvestoin, prosessia on seurattava silloinkin, kun ei ole kriisejä. "Poliittisessa prosessissa on toimittava johdonmukaisesti. Pitäisi saada ihmiset osallistumaan. Heidän olisi hyvä tuntee olevansa jollakin tavalla yhteydessä poliittisiin edustajiinsa. Silloin he ymmärtävät, että heidän mielipiteillään on merkitystä. Se muodostaa perustan, jonka varassa yhteiskunta voi toimia."

Paikalliset ongelmat tarvitsevat paikallisia ratkaisuja, kansalliset ja kansainväliset ongelmat tarvitsevat jo toisenlaista lähestymistapaa. "Yksi maailmanpolitiikan ongelmakohta on ihmisten vähäinen kiinnostus. Mutta pelkästä omasta maasta huolen pitäminen on oikeastaan mahdotonta, koska me kaikki olemme kuitenkin yhteydessä toisiimme, niin kuin pyhä isäkin on sanonut. Se on totta! Kaupankäynti, esimerkiksi, on yksi modernin sivilisaation vanhimmista ilmauksista. Siinä tarvitaan diplomattia, politiikkaa, ymmärrystä ja taitoa." Harvoin kauppa käydään vain oman maan rajojen sisällä.

"Nykyajan kompleksisuus korostaa sitä, ettei presidentti tai pääministeri voi yksin olla vastuussa kaikista päätöksistä. Tarvitaan paikallista hallintoa ja paikallisen tason ihmisiä, jotka osallistuvat aktiivisesti yhteiskunnan elämään. Tarvitaan kansalaisjärjestöjä, paikallisia ja kansallisia toimijoita. Mikään yhteiskunta ei voi menestyä, jos jätetään ottamatta vastuuta ja todetaan, että muut kyllä hoitavat asian. Sama pätee muuten myös kirkkoon."

"Hybridisodassa" on kysymys ihmisistä

Tilanne Valko-Venäjän Puolan vastaisella rajalla oli varmasti ollut esillä arkkipiispa

Gallagherin ja niin Venäjän kuin Suomenkin ulkoministerin välisissä keskusteluissa. Arkkipiispa oli kuitenkin vaitonainen. Hän keskittyi uhreihin. "Tilanne on huolestuttava, eikä kenelläkään ole sellaista 'taika-voimaa', jolla ongelma saataisiin nopeasti ratkeamaan. On kuitenkin yritettävä. Eri osapuolten velvoitteet ovat melko selvät, mutta keskeistä on kuitenkin muistaa, että rajalla ei ole vain jokin asia, vaan siellä on oikeita ihmisiä." Varmasti siellä on erilaista hyväksikäyttöä ja manipulaatiota, mutta "nämä ihmiset ovat uhreja". Arkkipiispan mukaan on "kiistämätöntä, että poliittisten johtajien on suojeltava maan rajojen koskemattomuutta, jopa sotilaallisesti, mutta jos joku maa käyttää ihmisiä melkein kuin aseina, on muistettava, että tuo ase on ihminen".

Paljon on kiinni poliittisesta tahdosta. Jotkut maat ottivat aikanaan Afganistanista tuhansia siirtolaisia, toiset eivät. "Olisi hyvä, että voisimme määrittää poliittisen tahtomme terveiden humanitaaristen periaatteiden mukaisesti. Lopulta tulemme vanhaan periaatteeseen: Älä tee kenellekään sellaista, mitä et haluaisi itsellesikään tehtävän. Miltä sinusta tuntuisi, jos itse olisit tuolla rajalla tänä yönä, kun lämpötila laskee pakkasen puolelle, ja istuisit paikallasi pelkkä viltti lämmittämässä sinua ja toivottavasti edes pieni ruoka-annos edessäsi?"

"Oma lähtökohtani on Irlannissa, 1840-luvulla alkaneessa suuressa nälänhädässä. Mitä minun esi-isistäni olisi tullut, jos Liverpoolin asukkaat Englannissa olisivat vain työntäneet heidän veneensä takaisin merelle? Sen sijaan he pääsivät irlantilaiset siirtolaiset maahan, jossa nämä kyllä joutuivat kurjiin olosuhteisiin, mutta ainakin he selviytyivät. Sama tapahtui 1900-luvun alussa siirtolaisten pyrkiessä Amerikkoihin. Työvoimaa tarvittiin, ja siksi siirtolaisuuteen suhtauduttiin positiivisesti." Enää ei niinkään. "Ehkä me kuitenkin voimme kääntää suhtautumistapaa. Ehkä se voidaan näyttää positiivisemmassa valossa, sen hyödyt ennemmin kuin haitat."

Synodi on suuri seikkailu

Kirkossa on tehty paljon työtä, että valmistautuminen synodiin on saatu lähemmäksi positiivisesti liikkeelle, vaikka varmasti tarvitaan yhä vakuuttelua. "Minäkin tunnen olevani vähän epätietoinen. Pelkään, että alkuvaiheeseen varatut kaksi vuotta on liian lyhyt aika. Ihmisille saattaa olla vaikeuksia ymmärtää, mitä heiltä odotetaan." Mutta pieni pinnistys voi olla muutenkin hyväksi. "Meidän on lähdettävä ulos omalta mukavuusalueeltamme. Pyhä isä on konsultoinut monia ihmisiä ja haluaa mennä eteenpäin. Ajattelen, että meidän on seurattava mukana, vaikka meillä ei vielä olisikaan kovin selvää kuvaa siitä, minne tie vie. Se on seikkailu."

"Tiedämme hyvin, että viime vuosikymmeninä on ollut niin suuria ongelmia ja pettymyksiä. Me ymmärrämme, että tarvitaan uutta alkua, tai ainakin on käännettävä uusi sivu. Ja mikäli synodi, Jumalan avulla, auttaa meitä siinä, niin silloin meidän kannattaa antaa sille mahdollisuus. Olen siis varovaisen optimistinen. Joka tapauksessa nyt tarvitaan ihmisten avomielistä asennetta ja luottamusta. On oltava valmis kulkemaan eteenpäin ja ehkä jättämään taakse jotakin, mitä monet meistä ovat pitäneet jopa melko tärkeänä osana omaa uskonelämänsä. Joidenkin asioiden on kehityttävä, paljonkin."

Vatikaanin 2. kirkolliskokouksen ensimmäisiä vuosikymmeniä leimasi osittain vääränlainen muutoksen ja uudistamisen henki. "Synodissa on kyse paljolti kuuntelemisesta ja joidenkin kirkolliskokouksen ehdotusten toteuttamisesta vihdoin. Se auttaa meitä myös korjaamaan asioita, joissa on menty harhaan." On varottava pinnallisuutta ja yritettävä katsoa syvemmälle.

"Jos muutosta tarvitaan, minä ainakin haluaisin, että meistä tulisi rukoilevaisempia, että me rukoilisimme enemmän, että kiinnittyisimme Raamattuun yhä enemmän ja eläisimme sen mukaan. Niin ymmärtäisimme toisiamme paremmin ja pääsisimme eroon vastakkainasetteluista kirkon sisällä. Luulen, että juuri tätä meiltä nyt pyydetään Pyhän Hengen avulla." Näihin sanoihin on hyvä päättää tämä haastattelu.

Marko Tervaportti

Caritas-kuulumiset *News-Nytt* *Nytt-News*

Samanarvoinen elämäni -valokuvanäyttely avautuu Kouvolassa

Valokuvat ovat nähtävillä Kouvolan pääkirjastossa 4.1. –17.2.2022. Näyttelyssä on esillä bangladeshilaisen valokuvaajan GMB Akashin kuvia ja kuvissa olevien henkilöiden kertomia tarinoita. Näyttely liittyy Caritaksen Samanarvoinen elämäni -hankkeeseen, joka tuo esille eriarvoisuuteen liittyviä teemoja. Hankkeeseen liittyy oppimateriaali sekä vuonna 2022 käynnistyvä valokuvauskilpailu ja sosiaalisen median kampanja. Näyttelyyn ja hankkeeseen voit tutustua verkkosivuilla samanarvoinenelamani.org.

Caritas Europan Social Care -raportti on valmistunut

Social Care -raportin Suomea koskeva osuus valmistui joulukuussa. Raportilla pyritään vaikuttamaan sekä Euroopan unionin että Suomen sosiaalipoliittisiin päätöksiin.

”Suomessa ajankohtaisia asioita ovat esimerkiksi uudet sosiaali- ja terveysalueet ja tammikuussa pidettävät aluevaalit. Pyrimme nostamaan esille uusia teemoja sote-keskusteluun”, sanoo Caritaksen pääsihteeri Larissa Franz-Koivisto.

Kahden vuoden välein ilmestyvä raportti käsittelee tänä vuonna etenkin maahanmuuttajien, kehitysvammaisten ja liikkuvan väestön työllisyyttä. Raportti on tehty Euroopan unionin tuella. Tammikuussa ilmestyy laajempi useita Euroopan maita käsittelevä raportti, jossa kerrotaan kunkin maan tilanteesta erikseen. Suomen tilannetta käsittelevä raportti ilmestyy Caritaksen verkkosivuille tammikuussa.

Caritaksen Adventtikeräys auttaa lapsia kouluun Libanonissa

Caritaksen adventtikeräys on käynnissä vuoden loppuun asti

Adventtikeräyksen kautta tuemme erityistarpeisten lasten koulumatkoja Libanonissa. Toteutamme keräyksen yhteistyössä Tanskan Caritaksen kanssa. Lue tarkemmin keräyksestä tämän Fides-lehden jutusta ja Caritaksen sivuilta www.caritas.fi.

Kiitos kaikille Vastuuviikon keräykseen osallistuneille! Keräyksen kohde oli Caritaksen kehitysyhteistyöhanke Ruokaturvaa ja parempaa toimeentuloa turkana-naisille Turkanan maakunnassa Keniassa.

Caritaksen kaupassa avoinna työtoimintapaikka

Caritaksen kaupassa on tarjolla kauppa-apulaisen / vaatehuoltajan työtoimintapaikka. Paikka on tarkoitettu henkilölle, joka on oikeutettu Työvoimatoimiston tai sosiaaliviraston aktivointisuunnitelman kautta kuntouttavaan työtoimintaan. Työaika sovitaan aktivointisuunnitelman mukaan yksilöllisesti. Toiminta toteutetaan yhteistyössä Helsingin so-

siaalitoimen Työllistymisen tukeminen -yksikön kanssa. Lisätietoja: Hannele Liukkonen, puh 040 256 6275 / Caritas sosiaalineuvonta.

Tervetuloa jouluostoksille!

Kauppaan ehtii vielä ennen joulua, ovet ovat avoinna maanantaista perjantaihin kello 10–15. Caritaksen myymälä on suljettu 24.12.–9.1. Caritaksen toimisto pitää joulutaukoa 18.12.–9.1. Avaamme ovet jälleen 10.1.2022. Huomaattehan, että lähetämme verkkokaupasta tekemänne ostokset vasta joulutauon jälkeen.

Tapahtumia: Ruoka-apua Vaasassa

keskiviikkoisin kello 14 osoitteessa Rauhankatu 8 C. Ruokajaon järjestää Vaasan ruoka-apu ja Vaasan katolinen kappeli.

Tapahtumia Caritaksen toimistolla

osoitteessa Kuusitie 6, 00270 Helsinki

Ystävyyden kahvila

kerran kuussa keskiviikkoisin kello 15–17. Tammikuun kahvila pidetään 19.1.2022.

Hävikkiruoanjakelu

joka toinen maanantai klo 15–16. Tammikuun keräyspäivät ovat 10. ja 24.1.2022. Koronatilanteen vuoksi hävikkiruoanjakelu järjestetään tällä hetkellä Caritaksen toimiston ulkopuolella. Jonottamaan voi tulla klo 14.50. Ruokakasseja on rajoitetusti noin 30 kpl joka kerralla.

Liity Caritaksen jäseneksi!

Suomen Caritas tukee kehitysyhteistyöhankeita Myanmarissa ja Keniassa. Suomessa Caritaksen työntekijät ja vapaaehtoiset ovat tarjoavat sosiaaliohjausta maahanmuuttajille Caritaksen toimistolla. Jäsenet ja kuukausilahjoittajat saavat halutesaan Caritaksen uutiskirjeen, joissa kerrotaan kuulumisia hankkeista sekä muusta Caritaksen toiminnasta. Lue lisää jäsenyydestä osoitteesta www.caritas.fi/liity-jaseneksi

www.caritas.fi

CARITAKSEN ADVENTTIKERÄYKSEN keräysrahat menevät etenkin erityistarpeisten koulukyyteihin. Toiveena on, että yhä useamman lapsen koulunkäynti voisi jatkua.

Caritaksen Adventtikeräys auttaa erityistarpeiset lapset kouluun kriisien keskellä Libanonissa

Poliittinen rauhattomuus, taluskriisi, koronapandemia ja Beirutin räjähdykset viime vuonna jättivät YK:n mukaan 55 prosenttia maan väestöstä köyhyysrajan alapuolelle. Talousvaikeuksien vuoksi lasten koulunkäynti uhkaa keskeytyä, sillä perheillä ei ole varaa koulukyyteihin.

Suomen ja Tanskan Caritasten yhteinen Adventtikeräys tukee Libanonissa asuvien lasten koulunkäyntiä. Caritas Libanonilla on neljä erityistarpeisten lasten koulua. Lapsilla on erilaisia psyykkisiä ja fyysisiä vammoja, ja he tulevat haavoittuvassa asemassa olevista perheistä.

Caritas Libanonin koulut antavat koulutusta riippumatta lasten rajoitteista, taustasta tai uskonnosta. Kouluissa lapsia autetaan oppimaan paremmin ja heidän fyysisistä ja psyykkisistä erityistarpeistaan pidetään huolta. Koulut myös kannustavat elinikäiseen oppimiseen.

Kouluissa on erityisopettajia, psykologeja ja toimintaterapeutteja, jotka auttavat erityistarpeisiä lapsia käyttämään kaikkia kykyjään ja elämään tyytyväistä elämää.

Pitkä koulumatka on kallis

Yksi Caritas Libanonin erityistarpeisille lapsille suunnatuista kouluista on Mar Sassine-Fghal -keskus. Koulun oppilas **Charbel Awad**, 10, asuu vanhempiensa **Hannan** ja **Hadyan** sekä vanhemman veljensä **Georgesin**, 11, kanssa. Charbelillä on Downin syndrooma ja keskivaikea kehitysvamma. Charbel käy keskuksessa kahdesti viikossa ja nauttii kaikista tarjolla olevista aktiviteeteista.

”Teen mitä tahansa, jotta voin maksaa lasteni koulumaksut”, sanoo Charbelin äiti Hadya Awad. Hän käy töissä kahdesti viikossa. Charbelin isä Hanna on nykytilanteen vuoksi työtön.

Perhe asuu kaukana koulusta. Vanhemmat maksavat asunnon työllään. He viljelevät maata ja huolehtivat 300 oliivipuusta. Perheen kotiin ei tule puhdasta vettä, vaan he joutuvat hakemaan juomavettä naapurikylistä.

Caritas tarjoaa Awadin perheelle ruoka-apua ja taloudellista tukea aina kun mahdollista. Taloudellisen tuen Hadya käyttää Fghal-keskuksen lukukausimaksuihin ja palkkansa koulukuljetukseen. Hadyalle on tärkeintä, ettei Charbelillä jää väliin yhtäkään päivää keskuksessa.

Hadya on kiitollinen Caritaksen avusta. Hänen ainoa toiveensa on saada tarpeeksi tuloja, jotta he voisivat vuokrata asunnon lähempänä Fghal-keskusta, jotta perheen ei tarvitsisi maksaa kuljetuksista. Caritaksen adventtikeräys on kohdistettu etenkin koulukuljetuksiin.

Caritas on tarjonnut perheelle ruoka-apua, lääkkeitä ja taloudellista tukea aina kun mahdollista. Mayan perhe on kiitollinen siitä, että on järjestöjä, jotka edelleen välittävät ihmisistä ja seisovat heidän tukena.

Taloudelliset vaikeudet koskettavat useita perheitä

Libanonin kriisit ovat aiheuttaneet monien elintärkeiden tavaroiden ja palveluiden hintojen nousua. Monilla perheillä on vaikeuksia maksaa lasten koulukyyti. Adventtikeräyksen tuotoilla on tarkoitus varmistaa, että lapset pääsevät kouluun. Valitettavasti jos lapsi ei pääse kouluun, hänen koulunkäyntinsä keskeytyy. Koulupudokkaiden määrä on lisääntynyt viime aikoina.

Libanonissa tuotteiden ja palveluiden hinnat ovat nousseet tähtitieteellisen korkealle. Kaikenlaisilla perheillä on vaikeuksia. Varsinkin Syyriasta Libanoniin paenneiden perheiden ja muiden haavoittuvassa asemassa olevien ihmisten hyvinvointi on uhattuna. Polttoaineen, sähkön, terveydenhuollon ja puhtaan veden hinnat ovat nousseet. Ruuan hinta on noussut yli 300 prosenttia.

Yhteiskunnan rauhattomuus on lisääntynyt työttömyyden ja hintojen nousun vuoksi. Tilannetta pahentaa, se, että maan valuutan arvo on alentunut.

Lääkepula saattaa pahentaa oireita

”Maya on koko maailmani, teen mitä tahansa hänen vuokseen”, sanoo **Saad Saliba**. Hänen tyttärensä Maya on 23-vuotias. Hänellä on keskivaikea kehitysvamma, joka johtuu epileptisistä

kohtauksista, joita hän sai pikkulapsena. Hän tarvitsee jatkuvasti lääkkeitä vähentääkseen kohtausten riskiä. Maya asuu vanhempiensa Saadin ja **Soulayman** sekä 30-vuotiaan sisarensa **Marien** kanssa.

Maya käy Caritaksen erityistarpeita omaavien lasten Fghal-keskuksessa kahdesti viikossa aina, kun kotona on auto. Koulubussi ei kulje heidän kaupunkiinsa. Maya pitää kaikista työpajoista, erityisesti käsityöpajasta.

Mayan sisko Marie työskenteli kaupassa, joka suljettiin nykyisen taluskriisin vuoksi ja on nyt työtön. Molemmat vanhemmat työskentelivät tehtaalla yli 20 vuotta, kunnes he jäivät eläkkeelle muutama vuosi sitten. He saivat työsuhteen päättämiskorvauksen, joka menetti arvonsa paikallisen valuutan devalvoinnin seurauksena. Nykyään perhe saa rahaa naimisissa olevalta pojaltaan. Hän tekee kahta työtä, jotta pystyisi autamaan lapsuudenperheensä menoissa oman perheensä menojen lisäksi.

Mayan isä Saad haluaisi avata hänelle ja Mayalle pienen liikkeen. Siellä he voisivat viettää aikaa yhdessä ja Maya voisi tuntea olonsa itsenäiseksi. Libanonin taloudellisen romahduksen vuoksi haavetta on vaikea toteuttaa. Nyt Saad viettää aikaansa auttaen vaimoiaan ja istuttaen satoa talon vierteen. Hänen ainoa huolensa on pystyä turvaamaan Mayan lääkitys. Lääkepulan vuoksi niitä on tällä het-

kellä erittäin vaikea löytää. Perhe pelkää, että mikäli Mayan lääkitystä ei pystytä turvaamaan, kohtaukset lisääntyvät.

Veljekset jäivät kotiin

”Toivon, että molemmat lapseni pääsevät takaisin kouluun”, sanoo **Zeinab Hajj Hassan**. Hänen lapsellaan, 20-vuotiaalla **Aly Hajj Hassanilla** on keskivaikea kehitysvamma. Se vaikuttaa hänen keskittymiskykyynsä ja oppimiseensa. Hän asuu vanhempiensa **Nassibin** ja **Zeinabin** sekä 15-vuotiaan veljensä **Hussamin** kanssa pienessä huoneessa Byblon alueella.

Aly saapui Caritaksen erityistarpeisten lasten Fghal-keskukseen vuonna 2009 ja jäi kotiin vuonna 2020 koronan aiheuttaman koulun sulkemisen vuoksi. Aly ei päässyt takaisin kouluun, sillä kuljetusmaksut ovat korkeita. Tällä hetkellä Aly viettää suurimman osan ajastaan naapurissa tai kotona.

Alyn isä Nassib työskentelee alumiinitehtaalla. Hän loukkaantui työssään 3 vuotta sitten ja joutui käsivarsileikkaukseen, joka epäonnistui. Hän joutui jäämään kotiin ilman palkkaa useiden kuukausien ajaksi. Hän palasi työhönsä 2 kuukautta sitten, jossa hän pystyy tekemään yksinkertaisia työtehtäviä. Hänen kuukausipalkkansa vastaa noin 31 Yhdysvaltain dollaria.

Alyn nuorin veli Hussam keskeytti koulunkäynnin, sillä hänellä oli vaikeuksia. Nyt hän työskentelee mekaanikko-liikkeessä noin 12 tuntia päivässä.

Zeinab toivoo, että hänellä olisi varaa lähettää molemmat lapsensa takaisin kouluun. Siellä he voivat oppia, olla itsenäisiä ja rakentaa parempaa tulevaisuutta.

CARITAKSEN ADVENTTIKERÄYKSEEN voi osallistua vuoden 2021 loppuun asti. Keräysrahat menevät etenkin erityistarpeisten koulukyyteihin. Toiveena on, että yhä useamman lapsen koulunkäynti voisi jatkua.

Suomen Caritas
Danske Bank FI73 8000 1270 1545 04
Viite: 2231

Voit lahjoittaa myös MobilePayn kautta numeroon 95959
Viesti: adventti

Espoon Jumalanäidin karmeliittaluostari (1988–2021)

Vesper-rukous Karmelvuoren
Neitsyt Marian juhlahyhnä 2009.

Karmeliittaluostarin perustaminen Suomeen

Jo 1970-luvulla Mariazelin karmeliittaluostarisessa Itävallassa ja maalikkovoimin Helsingin hiippakunnassa rukoiltiin, että maahamme perustettaisiin karmeliittaluostari. Tästä tietämättä myös piispa Paul Verschuren oli rukoillut vuosien ajan kontemplatiivista luostaria Suomeen.

Piispa Verschuren kertoi *The Universe* -viikkolehden toimittajalle Dublinissa 1980 hiippakuntansa polttavimman tarpeen tuolloin olleen kontemplatiivinen luostari, sillä: *One of the greatest gifts the Catholic Church can make to a country – especially a Lutheran one, is to open to it the streams of spirituality hidden within the Catholic Church.*

Saman vuoden kesänä Paul Verschurenin ystävä, tunnettu teologi Louis Boyer vieraili San Rafaelin karmeliittaluostarissa Kaliforniassa ja kertoi sisarille Helsingin piispan toiveesta. Kohtaaminen isä Boyer'n kanssa teki suuren vaikutuksen sisariin. Ajatus karmeliittaluostarin perustamisesta Suomeen oli kuin siemen, joka lähti itämään.

Rukoiltuaan muutaman kuukauden ajan luostarin johtaja kirjoitti piispa Paulille ja sai häneltä heti innokkaan

vastauksen. Tarvittiin kuitenkin karmeliittasääntökunnan yleisesimiehen siunaus hankkeelle ja sen saaminen vei monta vuotta.

Vasta tammikuussa 1988 äiti Virginia seuranaan sisar Elizabeth pääsi käymään Suomessa. Yhdessä piispan kanssa he tutkivat mahdollisuuksia perustaa luostari. Hiippakunnan omistamaa huvilarakennusta Espoon Kunnarlassa alettiin peruskorjata. Sisaret palasivat Suomeen perustamaan luostaria 7.11.1988. Odottaessaan korjauksen valmistumista he tutustuivat seurakuntaan ja suomalaisiin.

Alkuvuodet

Tilapäiseksi ratkaisuksi tarkoitettu kunnostettu huvila jäikin pysyvästi käyttöön, koska kauppa sopivaksi katsotusta suuremmasta rakennuksesta ei toteutunutkaan. Kunnarlan taloa laajennettiin 1994–1995 Casagranden arkkitehtitoimiston suunnitelmien mukaan ja Bonifatius-Werkin suuren lahjoituksen turvin.

Karmeliittaluostarin kappelin yleisilme on vaalea. Ikkunoista avautuu metsäinen näkymä. Liikuteltava välineinä jakaa tilan sisarkuoriin ja seurakunnan puoleen. Alttari on keskellä

salia. Vihkimispäivänä kaikki pääsivät tutustumaan luostarin sisätiloihin. Siellä oli kymmenen uutta kammiota, ruokailutila, taloudenhoitotilat ja sauna.

Karmeliittaluostarin päiväohjelma on säännöllinen ja tasapainoinen sekä yhteisöllisyyttä ylläpitävä että myös yksilön tarpeita huomioon ottava: pyhä messu, hetkirukoukset pitkin päivää, hiljainen rukous kaksi kertaa yhden tunnin ajan yhdessä ja saman verran virkistystä sekä tietenkin työntekoa ja omaa aikaa. Sisaret päättivät alusta alkaen rukoilla hetkirukoukset suomeksi, jotta vierailijat voisivat yhtyä niihin.

Äiti Virginia Flood oli ensimmäinen ylisisar. Hänellä oli lähettilään karisma, joka perustajalla kuuluukin olla. Luostarin johtaja loi suhteet lähinaapureihin, etenkin Kaisankotiin, jonka kuntoutusryhmät usein osallistuvat vesper-rukoukseen. Isä Robert de Caluwé asui lähellä Ekumeenisessa keskuksessa, josta myöhemmin tuli pappisseminaari Redemptoris Mater.

Äiti Virginia edisti karmeliittamaalikkoryhmien syntymistä Viroon ja Suomeen 1990-luvulla yhdessä karmeliittaveli Anders Arboreliuksen, tulevan Tukholman piispa kanssa. Osa

karmeliittamaallikoista löysi karmeliittaspirituaaliteetin luostarin kautta.

Jumalanäidin karmeliittaluostarin profiili

Jokaisella karmeliittaluostarilla on oma henkensä, sykkeensä ja ilmapiirinsä. Sisarilla on siksi karmeliittakutsumuksensa lisäksi aina myös kutsumus liittyä tiettyyn luostariin. Espoon Jumalanäidin karmeliittaluostarin profiiliin kuuluivat kansainvälisyys ja suomalaisuus sekä avoimuus kaikkia ihmisiä kohtaan ekumeenisessa hengessä. Sisaret olivat yhteydessä lähimaittemme ja Yhdysvaltojen karmeliittaluostareihin sekä Pohjoismaiden muihin kontemplatiivisiin luostareihin.

Sisarten on sallittua siirtyä luostarista toiseen, ja tämä mahdollisti yhteisön kasvun. Sisaria tuli lisää Yhdysvalloista, Ruotsin Glumslövin karmeliittaluostarista ja Yorkin luostarista Englannissa. Kun kalifornialaisten karmeliittasisarten oli luovuttava Moskovan luostarihankkeesta, yksi sisar ei palannutkaan Yhdysvaltoihin, vaan liittyi Espoon luostariin. Saksan Dachaun luostarista vieraili yksi sisar pitemmän aikaa. Sisar Klaara Marian ollessa priorittarena Suomeen saapui kaksi kenialaista sisarta. Virosta tulleet

Artikkeleita

"Ajateltiin, että veljet, jotka eivät elä klauuurissa kuten sisaret, vaan toimivat mm. seurakuntapappeina, olisivat voineet herättää suomalaisia luostarikutsuja ja vastata hiippakuntalaisten tarpeeseen saada hengellisiä ohjaajia, rukousryhmien vetäjiä ja retretnpitäjiä."

noviisit ja luostarielämään tutustuvat suomalaiset naiset toivat omanlaistaan väriä luostariyhteisöön.

Karmeliittaluostari on Pyhän Marian seurakunnan alueella. Sunnuntain messu kirkkokahveineen palveli Espoon, mutta myös Nurmijärven, Lohjan ja Vihdin katolilaisia. Lapsiperheet tunsivat itsensä tervetulleiksi, koska äänentoistolaitteet mahdollistivat messun seuraamisen eteisaulassa.

Helsingin dokumenttielokuvafestivaalilla 2009 ja sen jälkeen Yle TV1:n lähetyksessä huhtikuussa 2009 sekä Yle Arenassa syyskuulle 2011 asti.

Karmeliittaveljet ja -maallikot

Yhteistyössä piispa Józef Wróbelin kanssa sisar Klaara Maria ja karmeliittamaallikot pyysivät sääntökuntaa lähettämään karmeliittaveljiä Suomeen.

terilaiset toivovat, että luostarin tilat saataisiin sellaiseen käyttöön, joka palvelee hiippakunnan tarpeita, ekumeenista rukousyhteyttä ja katolisen kirkon rikkaan spiritualiteetin tunnetuksi tekemistä.

Rakkauden kautta Kristuksen lähettilänä

Jumalalle vihityn elämän instituutien kongregaation julkaisema asiakirja *Cor orans (Rukoileva sydän)* (2018) säätii kontemplatiivisten nunnaluostareiden jäsenten vähimmäismääräksi kuusi sisarta. Karmeliittaluostarimme ei enää vuosien saavuttanut tätä lukumäärää. Sääntökunnan johto teki siksi päätöksen luostarin lakkauttamisesta.

Karmeliittasisarten haudat Turun katolisella hautausmaalla muistuttavat meitä aina niistä siemenistä, joita sisaret ovat kylväneet. Siellä muistamme kiitollisina äiti Virginiaa, sisaria Susanna ja Paulaa sekä kaikkia Suomessa ikinä palveleita karmeliittasisaria.

Heitä koskevat pyhän Jeesuksen Teresan sanat: "Tosi jumalanrakkaus ei merkitse kyyneleitä tai nautintoa ja hellyyttä, vaan palvelemista oikeamielisyydessä ja mielen lujudessa." Samoin pyhän Jeesuslapsen Thérèsen todistus: "Minusta tuli karmeliittanunna, jotta voisin rakkauden kautta toimia Kristuksen lähettilänä."

Saamme kiittää monia ihmisiä siitä, että keskuudessamme on vaikuttanut karmeliittaluostari kolmenkymmenen vuoden ajan. Erityiskiitoksen ansaitsevat piispa Paul Verschuren SCJ ja äiti Virginia Flood OCD postuumisti sekä häntä seuranneet ylisaret Clare Marie Gelm OCD ja Mary Edel Lukko OCD ja myös piispa Teemu Sippo SCJ, joka antoi luostarille virallisen aseman vuonna 13.5.2012.

Heidi Tuorila-Kahanpää OCDS

Kirjallisuutta: *Jumalanäidin karmeliittaluostari*. Espoo, Finland 2002.

Karmeliittasisarten laajaan ystävä- ja tuttavapiiriin kuului luterilaisia ja ortodokseja. Heistä voi erikseen mainita Anna-Maija Raittilan (Morbacka) ja sisar Virva Tuppuraisen (Enonkoski) sekä sisar Helvi Pullan, joka kuuluu ranskalaiseen protestanttiseen sisaryhteisöön. Sisarilla oli myös yhteyksiä Lintulan luostariin ja erityisesti sisar Kristoduliin. Arkipiispa Johannes ja äiti Marina vierailivat kerran Pohjoismaiden kontemplatiivisten luostareiden kokouksen yhteydessä. Karmeliittaluostari oli aina Pyhän Marian, Olarin ja H:gin ortodoksisen seurakunnan yhteisen ekumeenisen ristisaaton reitin varrella.

Karmeliittaluostari teki eri tavoin tunnetuksi karmeliittaspirituaaliteettia. Luostarissa myytiin useilla kielillä kirjoitettuja kirjoja, pienjulkaisuja ja käsintehtyjä kortteja, joissa ajatuksia karmeliittapyhimysten kirjoituksista. Pyhän Jeesuksen Teresan juhluvuonna 2015 sisaret toimittivat sääntökuntansa perustajan ajatuksia kirjaksi *Rays of Light*.

Kaikkein laajimman yleisön tavoitti Satu Väätäisen käsikirjoittama ja ohjaama dokumenttielokuva karmeliittasisarten elämästä *Yksin Jumala* (58 min; 2009), jonka ensiesitys oli *DocPoint* –

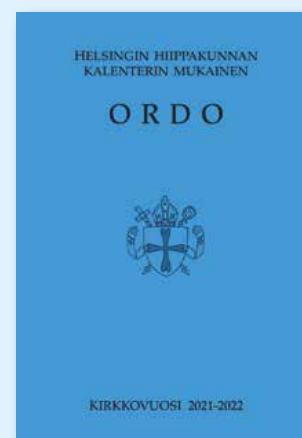
Ajateltiin, että veljet, jotka eivät elä klauuurissa kuten sisaret, vaan toimivat mm. seurakuntapappeina, olisivat voineet herättää suomalaisia luostarikutsuja ja vastata hiippakuntalaisten tarpeeseen saada hengellisiä ohjaajia, rukousryhmien vetäjiä ja retretnpitäjiä.

Karmeliittasääntökunnan lähetyksen yleissihteeri isä Dámaso Zuazúa OCD kävikin Suomessa tammikuussa 2006. Hän tutustui sisariin ja Ekumeenisen keskuksen silloin tyhjillään olleisiin tiloihin, joita tarjottiin karmeliittaveljille. Sääntökunnan johto suhtautui myönteisesti aloitteeseen, mutta siitä huolimatta se jäi toteutumatta.

Karmeliittamaallikkoyhteisö (OCDS) on karmeliittaveljien Flanderin provinssin eli käytännössä Ruotsin Norrabyin veljien alainen, eikä sisarten lähdöllä Suomesta siten ole suoranaista vaikutusta yhteisön toimintaan. Jäsenten avunanto luostarille ja vuorovaikutus sekä ystävyys sisarten kanssa huipentui vuotuisen tapaamiseen sääntökunnan suurimpana juhlanä Karmelvuoren Neitsyt Marian juhlanä 16. heinäkuuta.

Karmeliittaluostarissa rukous on nyt tauolla. Karmeliittamaallikot ja heidän kanssaan monet katolilaiset ja lu-

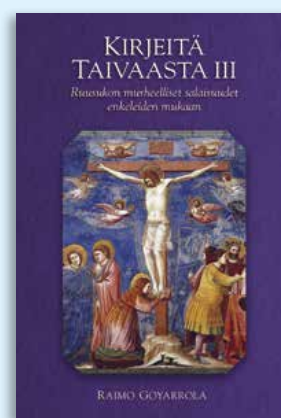
KIRJAUUTUUKSIA

ORDO Kirkkovuosi 2021-22

Helsingin katolisen hiippakunnan liturginen kalenteri, joka sisältää juhlapäivät ja juhlapyhät sekä messun lukukappaleet kirkkovuoden jokaiselle päivälle. Vuosi C, lukukappaleiden sarja II.

KATT, 123 sivua, hinta 8,-

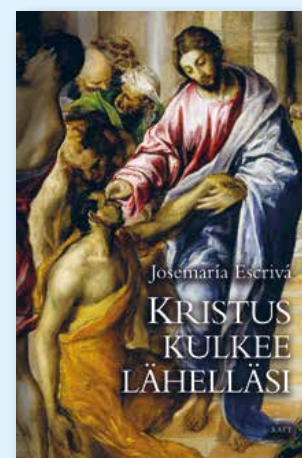

RAIMO GOYARROLA Kirjeitä taivaasta III

Murheelliset salaisuudet

Murheelliset salaisuudet ovat ruusukon kolmas osa, seuraamme Herraamme Golgatan huipulle. Valmistaudumme hänen kärsimiseensä rukoilemalla hänen kanssaan Getsemanessa.

KATT, 162 sivua, hinta 15,-

JOSEMARÍA ESCRIVÁ Kristus kulkee lähelläsi

Aiemmin suomentamaton kokoelma Josemaría Escriván saarnoja kattaa koko kirkkovuoden. Kirja opettaa kohtaamaan Kristuksen ja huomaamaan hänen läsnäolonsa tavallisessa elämässämme.

KATT, 308 sivua, hinta 25,-

katolinenkirjakauppa.net

Pikkusisar Magdeleine ja Suomi

Pikkusisar Magdeleine, sisarkuntamme perustaja (1898 – 1989)

Jeesuksen pikkusisar Magdeleine (Magdeleine Hutin) syntyi Pariisissa 26.4.1898. Aivan nuorena hän tahtoi omistaa elämänsä Jumalalle. 23-vuotiaana hän oppii tuntemaan veli Charlesin (Charles de Foucauldin, jonka pyhäksi julistaminen tapahtuu 15.5.2022) elämän ja kirjoitukset. Niissä hän löysi kaipaamansa elämänihanteen: ”todeksi eletty evankeliumi, suuri köyhyys ja etenkin rakkaus”.

Hän joutui odottamaan 20 vuotta ennen kuin lopulta saattoi seurata veli Charlesin viitoittamaa tietä Nasaretin Jeesuksen jalanjäljissä ja hän lähti Algeriaan. 8. syyskuuta 1939 hän antoi ensimmäiset luostarilupauksensa ja perusti näin Jeesuksen pikkusisarten sääntökunnan. Aluksi pikkusisar Magdeleine ajatteli vain kontemplatiivisia paimentolaissisaria, jotka eläisivät muslimien keskuudessa jakaen ystävytydessä Saharan paimentolaisten ankaran elämän. Silmät ja sydän kiinnitettyinä Jeesukseen, Ainoaan Esikuvaan hän aloitti uuden luostarielämän muodon – kontemplatiivinen elämä keskellä maailmaa, köyhien maailmaa.

Vuodesta 1946 lähtien hän sai varmuuden, että sisarkunnan tulisi olla universaalinen ja levittäytyä koko maailmaan. ”Tahtoisin asettaa rakkauden kipinän jokaiseen maailmankolkkaan”, hän kirjoittaa. Ykseyden palava kaipaus teki hänestä Jumalan ”nomadin” maailman teille rakastaen uskollisesti kirkkoa.

Hän pitää aina Betlehemin Jeesus-lasta sisarkunnan todellisena perustajana ja haluaa palavasti, että jokainen sisaryhteisö olisi kuin Betlehemin luola, Jumalan rakkauden merkki.

Kuolemaansa asti 6.11.1989 hän suuntasi katseensa eteenpäin pyrkien koko elämällään kohti Herransa, joka oli tarttunut hänen käteensä, kohti Häntä, jota hän palavasti rakasti.

Pikkusisar Magdeleinein autuaaksijulistamisprosessi alkoi 14.11.1997 ja 13.10.2021 paavi Franciscus julisti hänet ”kunnianarvoiseksi”. Hänen elämänsä on annettu nyt kaikille esimerkiksi evankeliumin mukaisesta elämästä.

Ensimmäiset pikkusisaret saapuvat Suomeen

Meitä Jeesuksen pikkusisaria on ollut Suomessa lähes 70 vuotta. Lokakuussa 1953 ensimmäiset pikkusisaret saapuivat Suomeen. He olivat pikkusisar Marie ja 22-vuotias postulantti Marcelle Josèphe. Pikkusisar Marcelle Josèphe asui Suomessa aina vuoteen 1968 asti, muutti sitten takaisin Ranskaan. Hänen maanpäällinen elämänsä päättyi 9.11.2021 eli kuukausi sitten. Hän oli vastannut roh-

keasti Jumalan kutsuun ja kiitollisina ajattelemme hänen rohkeuttaan ja uskollisuuttaan.

”Tähdenlento Suomessa”

Ennen pikkusisarten tuloa Suomeen lokakuussa 1953 pikkusisar Magdeleine, sisarkuntamme perustaja kävi Suomessa saman vuoden kesäkuussa. Hän tah-

toi perustaa rukousyhteisöjä eri puolille maailmaa, aivan erityisesti lähelle Neuvostoliiton rajaa. Hän kirjoitti silloin: ”Tahtoisin perustaa Virojoelle paikan, jossa kunnioitetaan Neitsyt Mariaa ja rukoillaan rajan toisella puolella olevien ihmisten, erityisesti vainottujen kristittyjen puolesta”.

Ensimmäinen Suomen matka oli täynnä seikkailua, sillä pikkusisar Magdeleine seurue ajoi aivan raja-alueelle, mistä viranomaiset eivät olleet lainkaan yhtä innoissaan kuin pikkusisar Magdeleine. Koska kukaan ryhmän neljästä jäsenestä ei osannut suomea, keskustelu rajavartioiden kanssa käytiin useampikielisen paperilomakkeen avulla. Seikkailu päättyi lopulta hyvin, mutta se palautui aina pikkusisar Magdeleineen mieleen, kun hän jatkossa kävi 12 kertaa Suomessa. Viimeinen matka Suomen kautta tapahtui 1982 eli 7 vuotta ennen hänen kuolemaansa.

Päiväkirjat kertovat

Kaikista näistä matkoista, jotka useimmiten suuntautuivat Neuvostoliittoon, hän kirjoittaa tapansa mukaan päiväkirjoissaan. Matkat taittuivat pääosin asuntoautoksi varustetulla harmaalla Citroën-pakettiautolla. Autolla oli nimikin: ”Tähdenlento”. Matkat eivät olleet turistimatkoja, vaan ikään kuin paimentolaisen vaellusta elämän aavikolla. Matkat eivät myöskään olleet matkoja akselilla Turku – Helsinki – Virojoki; etenkin vuosien 1955 ja 1962 matkat ulottuivat lähes koko Suomeen, aina pohjoiseen Lappiin saakka. Kaikki matkat osuivat yleensä kesäkuukausiksi. Valoisat yöt pidensivät päiväetappeja ja seikkailumieli vain vahvistui. Matkaajat ihmettelivät nähdessään metsä- ja järvimaisemat: ”Mahattaako Suomi olla suuri järvi, jossa siellä täällä sijaitsee saaria!” Lapin ruskat värit painuivat lähtemättömästi syvälle

pikkusisarten sydämiin. Porotkin saivat osakseen sympatiat.

Päiväkirjojen kuvaukset ympäröivistä maisemista ovat vain pieni osa teksteistä. Pikkusisar Magdeleine tahtoi olla aina ”kirkon tytär” ja siitä syystä yhteys paikalliskirkkoon, tapaamiset piispojen, pappien ja eri sisarkuntien sisarten sekä monien maallikoiden kanssa auttoivat häntä tuntemaan, mitä on elää katolilaisena diasporassa. Suomessa oli 1950-luvun puolivälissä n. 2000 katolilaista ja kun hän vuonna 1955 tapasi Rovaniemellä yhden katolilaisen, joka kertoi, että heillä on kaksi kertaa vuodessa messu, silloin kun pappi Jyväskylästä tekee diasporamatkan, hän rukoili uskon voimaa näille hajallaan asuville katolilaisille. Ekumenia ja etenkin suhteet ortodokseihin olivat hänelle hyvin tärkeää, siksi piti päästä tutustumaan Valamoon ja Lintulaan. Päiväkirjojen pohjalta pikkusisar Magdeleineesta saa hyvin vahvan todistuksen siitä, kuinka hän eli ”tässä ja nyt” – hän oli kiinnostunut kaikesta näkemästään, hän kantoi huolta siitä, että täällä elävät pikkusisaret todella olisivat osa tavallisten ihmisten joukkoa, antaisivat elävän todistuksen ilosta, jonka evankeliumi ja Jumalalle omistautuminen synnyttää ihmisessä. Usein hän myös varoitti pikkusisaria etäännyttä jostakin kutsu- muksensa aspektista: Kun pikkusisaret vakuuttavasti selittivät hänelle, että Pohjoismaissa tärkeä puoli on antaa todistus rukouselämästä, hän muistutti heti, että ystävällistä naapuriapua ei tule laiminlyödä eli rakkaus ja rukous kulkevat käsi kädessä ja rukous keskellä maailmaa, työpaikalla ja kadulla on syvä ja aito ilmaus evankeliumin mukaisesta elämästä. Vaikka pikkusisar Magdeleine aina osoitti kiinnostustaan paikallisiin asioihin, hän ei suinkaan jätä syrjään maailman huolia eikä tapahtumia. Kun hän saapui Helsinkiin monen viikon matkaltaan silloiseen Neuvostoliittoon, valtava kirje- ja uutispino odotti häntä. Kirjeet tuli avata, lukea ja kiireellisimpiin tuli vastata. Hän valvoi pikkutunneille asti toisten käytyä levolle. Paikalle saapuneille pikkusisarille tuli myös antaa uutisia matkoista, rajan ylityksistä, tavatuista ystäväistä, kertoa, kuinka harrastaa uskon todistus oli ortodoksikirkkoissa. Kirjeiden tärkeät sisällöt piti jakaa pikkusisarille: Pohjois-Afrikka huoletti kovasti häntä vuonna 1955, paavi Paavali VI:n kuolema vuonna 1978, minkä hän oli saanut tietää jo Leningradissa päivää ennen Suomeen saapumistaan, oli hänelle erittäin suuri menetys. Tämä oli vuodesta 1944 lähtien ollut suurena tukijana pikkusisar Magdeleineelle ja rohkaissut sääntökunnan perustamisprosessissa, sillä Roomassa oli vaikea nähdä näin radikaalia luostarielämän muotoa. Kaunis kuvaus vuodelta 1969 kertoo myös Vatikaanin II kirkolliskokouksen tuomista muutoksista. Isä Martti OP tuli pitämään messua pikkusi-

Artikkeleita

sarten luo. Hän selitti messun aikana uudistunutta liturgiaa ja jakoi kommuunion jokaisen osallistujan käteen, ja kaikki yhdessä samanaikaisesti nauttivat Kristuksen ruumiin. Sen jälkeen kaikki nauttivat Kristuksen veren. Seuraavana päivänä pikkusisar Magdeleine oli menossa tapaamaan piispa Verschurenä. Kadulla kaksi vanhempaa herrasmiestä jää odottamaan pikkusisaria. He näyttävät olevan turisteja. Kun pikkusisaret ohittavat heidät, toinen heistä puhuttelee pikkusisaria ja kysyy: "Te olette isä de Foucauldin pikkusisaria?" "Kyllä olemme", pikkusisaret vastaavat. "Te tunnette isä Dupreyn?" "Kyllä tunnemme." "Te tunnette hänet ehkä paremmin kuin minut?" Pikkusisaret ovat ihmeissään näistä sanoista, mutta eivät laisinkaan aavista, kuka puhuttelija on. Tämä puolestaan jatkaa hymyillen: "Olen kardinaali Willebrands." Kardinaali Willebrands oli todellakin lomamatkalla Suomessa, in cognito. Näinkin voi käydä, että "roomalaiset" tapavat Helsingissä. He sopivat tapaamisen

Roomassa. Pikkusisar Magdeleine oli paljon kerrottavaa matkoistaan Neuvostoliitossa ja yhteyksistään erityisesti ortodokseihin.

Monia muitakin mielenkiintoisia tapaamisia on kuvattu elävästi päiväkirjan lehdillä, ja ne kaikki on eletty täällä Suomessa.

Päiväkirjat kertovat pikkusisar Magdeleinein uskollisuudesta ja innosta seurata Jeesus Nasaretilaista veli Charlesin viitoittamalla tiellä. Tänä me saamme kiitollisina kääntyä heidän molempien puoleen, että he esimerkiksi ja rakkaudellaan vahvistaisivat meitä kulkemaan uskollisina tällä tiellä, jonka voisi ilmaista sanoilla JEEBUS – RAKKAUS, ja jolle tielle he kutsuvat meitä kaikkia.

Päiväkirjojen äärellä

Jeesuksen pikkusisar Leila

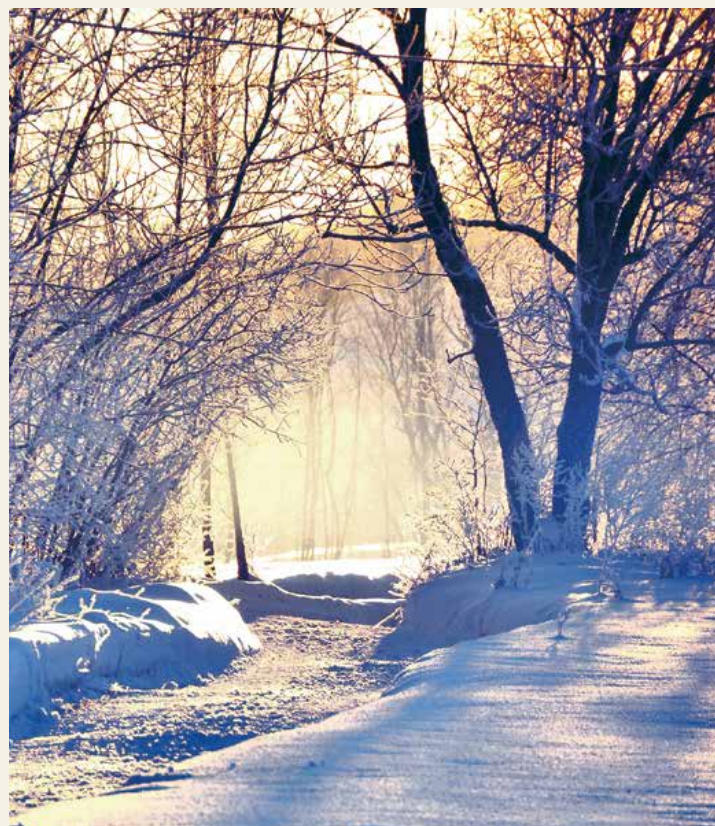
Jeesuksen pikkusisarien joulutervehdys

Joulun suurin lahja meille ihmisille on Jeesus-pienokainen. Hän on aarteemme, kätkekäämme hänet sydämiimme. Samanaikaisesti seimen hiljaisuuden ja rauhan keskellä kohoaa risti merkinä Jeesuksen suuresta rakkaudenteosta. Jeesus, joka ei tehnyt vastarintaa pahan edessä, teki väkivaltaisesta kuolemasta uhrin ja siunauksen ja kuoli anteeksi antaen.

Tänä jouluna Jumala kutsuu elämän ja rakkauden meissä kasvamaan ja voittamaan maailman pimeyden.

Siunattua Vapahtajan syntymäjuhlaa ja armon ja rakkauden täyttämää Uutta Vuotta 2022!

Jeesuksen pikkusisaret

Valoa kohti

Elämmä parhaillaan joulukuisen pimeyden, kirpeiden pakkasten ja ensilumien keskellä myös odotuksen ja valmistautumisen aikaa, adventtia. Monelle joulukuu alkoi kuormittavana kiireen ja kasvavien koronalukujen keskellä. Lyhentyvät päivät ja lisääntyvä pimeys muistuttavat ajan rajallisuudesta. Päivän muutamat valoist tunteet liipuvat ohitse. Pimeää aamua seuraa hetki valoa kunnes se kääntyy jälleen uudeksi pitkäksi illaksi ja yöksi.

On ihmeellistä ja hauskaakin pohtia miten luonto ja vuodenajat tukevat ja saattavat meitä kulkiessamme kirkkovuoden halki. Syksyn hehkun hiipuminen lehti kerrallaan koruttomaksi paljaudeksi saa pohtimaan olennaisen olemusta ja turhan karsimista. Niin materian kuin hengellisen kasvunkin tasolla. Luonnon hiljainen vaipuminen talvihorrokseen ja pidentyvät yöt auttavat pysähtymään ja tulemaan entistä tietoisemmaksi valon tarpeesta.

Aikaisten aamuhäämisten kautta olen oppinut pitämään jouluun pimeistä ja kylmistä aamuista. Kaupungin uinussa sinistä, hiljaista untaan voi taivaan tummaa kantta vasten nähdä miten hengityksen huuru suitsukseen lailla kohoaa kohti ylhäällä tuikkivia tähtiä. Tässä hiljaisuudessa ja pimeydessä on helppoa olla pieni. Ja odottaa.

Adventin eli odottamisen aika on myös valmistautumisen aikaa, paastoamisen ja katumustöiden kautta. Karun näköinen, talvihorrokseen vaipunut puu on valmistautunut talveen, eli talveentunut. Tämän monivaiheisen prosessin läpikäydessään puut pakkasten myötä karaituvat voidakseen kestää kylmyyttä odottaessaan kevättä ja uuden kasvukauden lupausta. Jollain tasolla näin teemme myös mekin kulkiesamme kohti valoamme Kristusta ja minuutti minuutilta pidentyviä päiviä.

Pimeät illat ja aamut auttavat tulemaan ihan kehollisestikin tietoiseksi ajasta, odottamisesta sekä valon tarpeestamme. Ne ehkä jopa auttavat meitä elämään todeksi kutsuamme olla suolana ja valona, lampuna lampunjalassa. Hymyillä aamubussissa tuntemattomalle maskin takaa, olla korvana tarvitsevalle, apukäsinä yksinäiselle. Juuri nyt on helppoa nähdä, että sille on tarvetta. Valolle pimeyden keskellä.

Janina Juuti

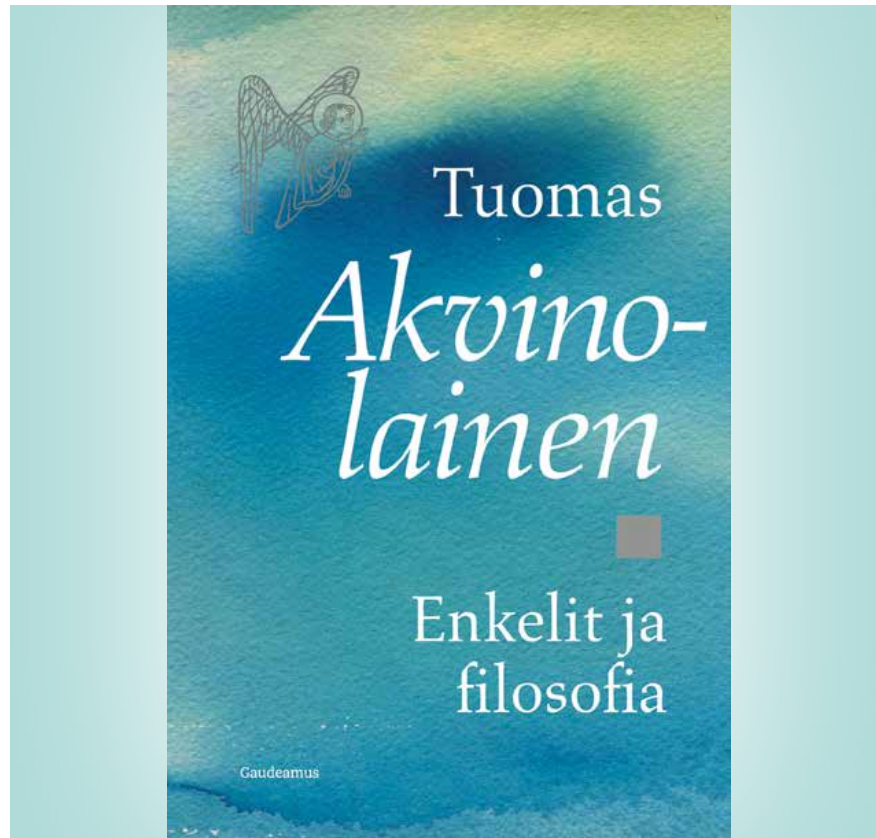
Pyhän Tuomas Akvinolaisen filosofinen enkelioppi käännettynä suomeksi

Usko maailmassa vaikuttaviin näkymättömiin olentoihin ja voimiin läpäisee ihmisyyhteisöt kautta ajan ja maan piirin. Sihen nähden viimeiset vuosisadat länsimaaisessa yhteiskunnassa valistuksesta ja tieteellisen maailmankuvan muodostumisesta lähtien ovat muodostaneet erikoisen poikkeuksen työntäessään enkelit ja demonit marginaaliin taikauskoksi ja joksikin sellaiseksi, jolla ei ole paikkaa modernin rationaalisen ihmisen ajattelussa. Myös teologiassa ja erilaisissa dogmaattisissa yleisesityksissä enkelit ja demonit ovat suurelta osin joutuneet alaviitteisiin ja selitettäväksi lähinnä esiintyessään muulla tavoin mielenkiintoisissa Raamatun kohdissa.

Viime vuosisadan lopulla tapahtui kuitenkin käänne, jota on kutsuttu jopa enkelibuumiksi. Enkelit nousivat keskiöön ensiksi erilaisten *New Age*-tyyppisten uusien uskonnollisten liikkeiden myötä näiden korostaessa enkelihoidoja ja oman sisäisen enkelin etsimistä. Toisaalta myös fantasiakirjallisuus ja -elokuvat ovat nostaneet kiinnostusta näkymättömiin hyvän ja pahan voimiin. Samalla globalisaatio ja monikulttuurisuus ovat tuoneet länsimaiseen keskusteluun kysymykset esimerkiksi afrikkalaisen teologian henkimaailmasta ja islamilaisesta angelologiasta. Kaiken tämän keskellä myös kiinnostus perinteiseen kristilliseen angelologiaan on kasvanut ja kiinnostuksen lisääntyessä on myös suomeksi kirjoitettu viime vuosikymmeninä useita teoksia enkeleistä.

Nyt enkelikirjat ovat saaneet seurakseen todellisen länsimaisen angelologian klassikkoteoksen, kun emeritusprofessori Reijo Työriñoja on teoksessaan *Tuomas Akvinolainen: Enkelit ja filosofia* (Gaudeamus 2021) kääntänyt enkeliopettajan, pyhän Tuomas Akvinolaisen (1225–1274) *Summa theologiae* ensimmäisen osan enkeleitä koskevat kvestiot 50–64 ja 107. Kohdissa käsitellään muun muassa enkeleiden olemusta, intellektuaalisia ominaisuuksia, tahtoa, puhetta ja luomiseen ja lankeemukseen liittyvää ongelmakenttää. Tässä ei kuitenkaan ole kaikki enkeleitä koskevat kvestiot, vaan Työriñoja on rajannut käännöksen ulkopuolelle viimeisintä seuraavat kvestiot 108–114, joissa Akvinolainen käsittelee enkelien ja demonien hierarkioita, tehtäviä ja vaikutuksia, jotka olisivat tuoneet mukanaan myös käytännöllisempiä näkökulmia enkeleihin. Näin ollen teos pysyy hyvin teoreettisfilosofisella tasolla, mikä onkin teoksen tarkoitus, kuten nimestäkin voi päätellä.

Rajaus on selkeä ja käytännöllinen, sillä seitsemästä kvestiosta olisi tullut paljon lisää käännettävää ja mittaa teokselle. En voi kuitenkaan olla näkemättä rajauksessa kaikuja yhteiskunnassamme

ja suomalaisessa akateemisessa maailmassa vallitsevasta ajattelusta, jossa hengellinen on jotain vähintäänkin kyseenalaista. Työriñoja rikkoo tätä vahvasti ottamalla aiheeseen valistuksen jälkeisen korviin niinkin epärationaalista kuulostavan aiheen kuin enkelit, mutta perustelee ja pehmentää asiaa jo johdantonsa ensimmäisessä kappaleessa: asia on mielenkiintoinen etenkin filosofisesti. Valitut Akvinolaisen kvestiot ajavatkin lukijan varsin syviin ja haastaviin filosofisiin ja käsitteellisiin kysymyksiin. Luki- ja päättyy pohtimaan enkeleitä hyvinkin rationaalisesti ja kysymään muun muassa, mikä on rationaalisen ja intellektuaalisen olennon ero.

On myös nostettava esiin toinen raja-ukseen liittyvä seikka. Työriñoja on päättänyt kontekstualisoimaan teoksen pääasiassa keskiaikaiseen keskusteluun ja erityisesti dominikaanien ja fransiskaanien väliseen tai kärjistetyksi enkeliopettajan ja serafioopettajan, pyhän Bonaventuran, väliseen keskusteluun enkeleistä. Toisin sanoen kysymykset Akvinolaisen suhteesta skolastista aikaa varhaisempaan ja myöhempään enkeliopetukseen jätetään hyvin vähälle huomiolle ja toisiin teoksiin. Toki kvestioissa esiintyvät lähteet esitellään asiantuntevasti, mutta Työriñoja ei esimerkiksi arvioi, kuinka uskollisesti Akvinolainen seuraa lähteidensä ajatuksia ja missä määrin hän poikkeaa niistä ja kehittää uutta. Antiikin asiantuntijana tämä olisi ollut erityisesti minua kiinnostava näkökulma, mutta rajaus aikakauden keskusteluihin on hyvinkin perusteltu ja asiantuntevasti toteutettu. Aikakauden angelologia oli hyvinkin rikasta, joten lähdemateriaalista ei ole puutetta. Aihe onkin sellainen, ettei sitä voi yhteen kirjaan tyhjentää, ja

teoksen lähde- ja kirjallisuusluettelosta voi alkaa kahtaamaan aiheita käsittelevää kirjallisuutta pidemmälle.

Kirja koostuu johdantoartikkelista, käännöksestä, selitysosiosta ja loppuviitteistä. Johdantoartikkeli on hyvin kirjoitettu ja varsin kattava. Osion pääpaino on siinä, että käydään läpi käännettävien kvestioiden teemat ja tuodaan esille, mitkä olivat keskeisimmät ongelmat niiden suhteen aikakauden keskusteluissa ja ketkä olivat Akvinolaisen keskeisimmät vastustajat kussakin kysymyksessä. Käy hyvin selväksi, että tuolloin elettiin todellista filosofisen angelologian kultakautta ja syvällistä keskustelua oli paljon. Aikakauden keskeisten oppineiden ja pyhiin eriävistä mielipiteistä käy hyvin ilmi myös se, ettei Tuomaan näkemyksiä enkeleistä hyväksytty lähtökohtaisen yksioikoisesti. Johdannon lopussa Työriñoja kuljettaa lukijan taitavasti hetkeksi modernin kulttuurin ja taiteen maailmaan Berliinin taivaan alle keventäen tunnelmaa ennen tiukkaa skolastista käsittelyä mutta samalla myös muistuttaen, kuinka Akvinolaisen kysymykset ovat ajattomia ja koskettavat meitä kaikkia.

Teoksen pääosaa eli Akvinolaisen kvestioiden käännöstä pidän todella onnistuneena. On hienoa saada käännös alan huippuasiantuntijalta, jolla on loistava tuntemus aikakauden teologifilosofisesta kentästä ja käsitteistöä. Työriñoja kuitenkin varoittaa lukijaa johdantonsa lopussa seuraavasti:

Skolastisten tekstien – kuten keskiajan filosofien tekstien yleensäkin – kääntäminen on haastava tehtävä. Käsiteltävät ongelmat sekä ajalle ominainen esitystapa ovat käsitteellisesti ja rakenteellisesti monimutkaisia. Useat käsitteet ovat nykylukijalle tuntemattomia ja vaativat sel-

vennystä. Lukijalle tämä asettaa myös haasteita. Tarvitaan tietynlaista filosofista asennetta ja kärsivällisyyttä sekä kiinnostusta käsitteelliseen ajattelutapaan.

Kvestiomuodosta ja käsitteellisestä monimutkaisuudesta huolimatta Työriñoja onnistuu kääntämään Akvinolaista hyvälle ja selkeälle suomelle. Näin ollen ymmärrysoongelmia ei aiheuta käännöksen puutteellisuus tai lauserakenteiden monimutkaisuus vaan esiteltävien ongelmien haastavuus ja filosofiset käsitteet. Työriñojan varoituksesta onkin syytä ottaa onkeensa. Lukijan kannattaa hankkia jonkinlainen peruskäsitys aristoteelisesta filosofisesta käsitteistöä ennen teoksen tarttumista, ja on myös syytä ymmärtää, että tällaisen tekstin lukeminen on hidasta, jos todella haluaa ymmärtää, mitä Tuomas sanoo. Keskiajalla teoksen lukijat olivat mitä todennäköisimmin opiskelleet Aristoteleen teokset läpi filosofisessa tiedekunnassa ennen kuin tarttuivat tähän teologisen tiedekunnan oppikirjaan käsiksi. Jos haasteista pääsee yli, Akvinolainen tarjoaa verrattoman filosofisen elämyksen rakentaessaan sisäisesti koherentin näkemyksen aineettomista muodoista, joilla on olemuksesta erillinen oleminen.

Siltä varalta, että kvestiomuoto ja käsitteet aiheuttavat lukijalle päänvaivaa, Työriñoja on laatinut teokseen selitysoSION, jossa käydään selkeästi ja tiiviisti uudelleen läpi Akvinolaisen näkemys kustakin kysymyksestä ja avataan joitakin keskeisiä käsitteitä. Itse asiassa, jos haluaa hyvän yleiskuvan Akvinolaisen näkemyksistä voi lukea pelkän kolmikymmensivuisen selitysoSION, sillä kirjoitustyyli on sellainen, ettei teksti välttämättä tarvitse rinnalleen selittämäänsä pohjatekstiä. Itse toivoin ja odotin osiolta enemmän kommentaarimaista luonetta, jossa Akvinolaisen argumentaatiota olisi tarkasteltu kriittisesti, mutta nopeasti kävi selväksi, ettei tämä ole osion tarkoitus, vaan nimenomaan selvittää, mitä Akvinolainen tarkoittaa. Tällaisenaan selitykset eivät antaneet itselleni kovin suurta lisäarvoa, mutta niiden arvo nousee sitä suuremmaksi mitä pienemmällä pohjatiedoilla ja väsyneemmällä mielellä teosta lukee.

Kaiken kaikkiaan suosittelen teoksen lukemista lämpimästi huomioiden toki edellä esitetyt varaukset. On kulttuuriteko saada pyhän Tuomas Akvinolaisen tekstejä suomeksi. Hän on yksi kaikkien aikojen merkittävimmistä teologeista ja filosofeista ja erityinen merkitys hänen opetuksellaan on meille katolilaisille. Lisäksi on huomioitava, että *Summa theologiae* enkeleitä koskevat kvestiot ovat yksi tunnetuimmista kristillisen angelologian kirjoituksista ja näin niiden tuntemus perustietoa kaikille enkeliopista kiinnostuneille.

Kirjat

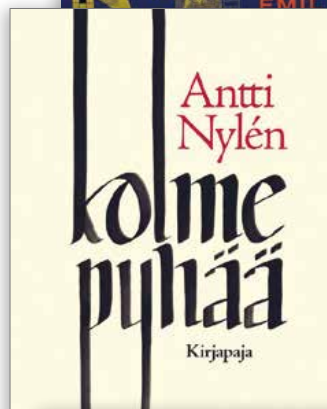
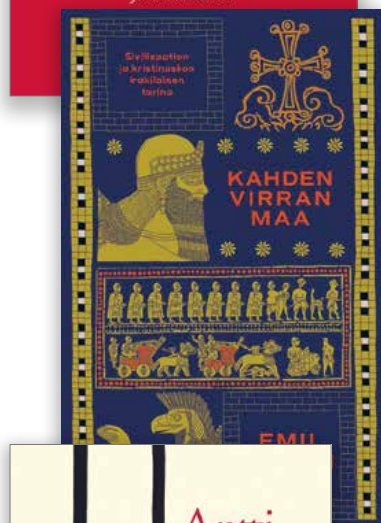
Joulu on onnellisen viihtymisen aikaa

Varsinkin nyt yhä pitkittyvän koronan aikana ihmiset suuntaavat mielellään ajatuksensa jouluun, sen lämpöön ja turvallisuuteen. Meillä on tarve kotoilla omien seiniensä sisällä, oman perheen tai lähimpien ystäviensä parissa. Muistaa läheisiä kortteilla, puheluilla ja pikku lahjoilla. Joulu on myös hiljentymisen aikaa, jolloin voi syventyä hyviin kirjoihin, netin runsaaseen elokuvatarjontaan, virtuaalisiin vierailuihin maailman metropoleihin, komeisiin katedraaleihin tai vaelteluun Skotlannin ylämaiden vuorilla, kuunnellen autiudessa soivaa säkkipilliä. Uusia ja vanhoja hyviä kirjoja on runsaasti saatavilla, antikvariaateista ja kirpputoreilta voi löytää vanhoja katolisia kirjoja hyvinkin halvalla.

Uusia teoksia on ilmestynyt runsaasti. Katolisen tiedotuskeskuksen verkkokirjakaupan sivuilla on runsas valikoima hengellistä luettavaa. Myös Studium Catholicum on julkaissut pienen kirjasen *Luokseni tulevaa en heitä pois*, joka sisältää kaksi Gregorius Suuren kirjoitelmaa. Sitä voi tilata Studiumista, sen on latinasta suomentanut Matti Norri. Samoin Studium julkaisi äskettäin Jaro Karkisen teoksen *Tälle kalliolle minä rakennan kirkkoni*, joka keskittyy kirkon syntyvaiheisiin, kristittyjen vainoihin ja entisen yhteiskuntajärjestyksen murtumiseen. Se tarjoaa ilmeisesti hyvän näkökulman Euroopan historian alkuaikoihin ja paaviuden rakentamiseen.

Hiukan kevyempää lukemista löytää antikvariaateista hakusanalla Hilda Huntuvuori. Hän oli suomalainen opettaja ja kirjailija, joka eli 1887-1968. Hän opiskeli Helsingin yliopistossa opettajantönsä ohella ja häntä kiinnosti etenkin Pohjoismaiden keskiaika. Hänen aikomuksenaan oli tehdä väitöskirja Suomen keskiajan historiasta, mutta hänen kokoamansa aineisto tuhoutui Jutikkalan koulun tulipalossa vuonna 1921. Hän käytti kuitenkin näitä kokoamia tietoja apunaan Suomen keskiaikaan sijoittuvissa romaaneissaan, joissa hän usein käsiteli kristinuskon alkuaikojia Suomessa, mainittakoon tässä vain teokset *Suomen apostoli*, *Lallin pojat*, *Piispa Tuomas*, *Piispa Henrikin muistot Nousiaisissa* ja monia muita. Kieli saattaa tuntua meistä hiukan vanhahtavalta, mutta kirjat ovat vieläkin täysin luettavissa. Hän suhtautuu hyvin kunnioittavasti kaukaiseen katoliseen aikaan ja pyrkii eläytymään sen ajan ihmisten ajatuksiin ja tekoihin.

Jos haluaa siirtyä ajassa kauemmaksi on aivan äskettäin ilmestynyt

parikin kirjaa, jotka antavat paljon ajattelun aihetta jouluaterioiden välille. Antti Nyléniltä ilmestyi vuonna 2019 teos *Kolme pyhää*, joka kertoo pyhästä Francis Assisilaisesta, Jeanne d'Arcista ja pyhästä Stefanoksesta. On mielenkiintoista verrata kahden eri sukupolven kirjoittajan suhtautumista menneisiin aikoihin. Molemmat katsovat menneisyyttä oman aikansa linssien läpi. Kotimaa valitsi Nylénin kirjan yhdeksi ehdokkaaksi

vuoden kristilliseksi kirjaksi, vaikka kilpailu sitten jouduttiinkin peruuttamaan, mm. sekä Helsingin että Turun kirjamesseujen tultua peruutetuiksi koronan vuoksi. Toinen mielenkiintoinen teos on Emil Antonin *Kahden virran maa*, josta Serafim Seppälä kirjoitti hyvin myönteisen arvostelun *Ikoni & kulttuuri*-lehteen. Teos on hänen sanojensa mukaan historiarikki, joka painottuu kristilliseen näkökulmaan ja kulttuurillisiin aspekteihin. Kirjan ensimmäiset 100 sivua (sivuja on 288) käsittelevät Irakin alueen muinaista historiaa, salaperäistä Kaksoisvirran maata. Serafim Seppälän mukaan kirja on "antoina Raamatusta, Lähi-idästä tai itäisestä kristillisyydestä kiinnostuneille ja tarjonnee kokeneemmallekin lukijalle paljon uutta." Joten hyvä ostos kiinnostuneille!

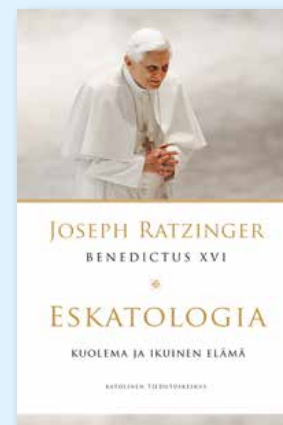
Tänä vuonna olisi voinut olla ehdolla vuoden kristilliseksi kirjaksi myös Danielle Miettisen haastattelukirja nimeltä *Isät – neljän miehen tie katoliseksi papeiksi Suomessa*. Kirjan esittelyssä mainitaan haastattelijan halunneen ottaa tästä selvää, ja soitelleen ovikelloja Helsingissä ja Tampereella. Haastateltaviksi valikoituivat siis ruandalainen, kansanmurhan keskeltä pelastunut Jean Claude Kabaza, italialainen älykkö Federico Spanò, vietnamilainen venepakolaisen poika Tri Nguyen ja suomalainen entinen ateisti Oskari Juurikkala. On mielenkiintoista lukea, mitä luterilainen toimittaja on pitänyt tärkeimpänä heidän kutsumuksessaan ja elämässään. Teos on varmasti lukemisen arvoinen.

Antikvariaattien kirjaluetteloita kannattaa selailla, sieltä voi tehdä mahtavia löytöjä. Kirpputorien kirjahyllyjen edessä on jatkuvasti ihmisiä. Kirja ei suinkaan ole kuollut, vaikka kirjakauppojen markkinavalikoimien perusteella niin voisi helposti luulla. On teoksia, joita haluaa pitää käsissään, tuntee paperin karheus tai sileys, haistella vanhan loppupaperin tuoksua. Kirjojen tulevaisuus on todennäköisesti pienissä erikoiskaupoissa, lyhytkestoiset pintaliittäjät liikkuvat marketeissa, kioskeissa, suurten ostoskeskusten hehtaarihöydillä. Kirjoja täytyy olla myös esillä, nähtäviltä, selailtavina ja katseltavina – silloin tekee löytöjä. Ja myös ostoksia! Eikä sovi unohtaa helppokäyttöistä verkkokauppaa eikä myöskään äänikirjaa. Nämä kaikki mahduttavat elämään rinnakkain, jos suinkin halutaan.

Antoisaa lukujoulu!

Tuula Luoma OP

KIRJAUUTUUKSIA

JOSEPH RATZINGER Eskatologia

Eskatologia, oppi kuolemasta, ylösnousemuksesta ja ikuisesta elämästä, on ollut yksi Joseph Ratzingerin eli paavi Benedictus XVI:n keskeisistä teemoista. Teosta Ratzinger itse on pitänyt onnistuneimpana kirjanaan.

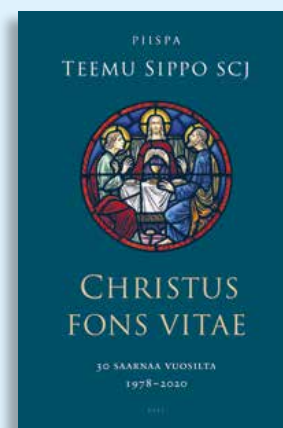
KATT, 316 sivua, hinta 25,-

JEESUS-LAPSEN TERESA Viimeiset keskustelut

Teos joka johdattaa meidät syvälle pyhän Jeesus-lapsen Teresan yksityisyyteen. Se sisältää luostarisarten muistiinmerkitsemä Teresan sanoja kuuden kuukauden ajalta ennen hänen kuolemaansa.

KATT, 342 sivua, hinta 26,-

TEEMU SIPPO SCJ Christus fons vitae

30 saarnaa vuosilta 1978-2020
Saarnat vuosien varrelta kutsuvat yhä uudelleen palaamaan Kristuksen luo ja ammentamaan hänen rakkaudestaan elämän täyteyden.

KATT, 144 sivua, hinta 20,-

katolinenkirjakauppa.net

Biskopen – kyrkans lokala ledare

Biskopsstolen i Helsingfors stift har under de senaste åren under långa tider varit tom. Efter den nederländska biskopen Paul Verschurens SCJ bortgång hade stiftet den polske biskopen Józef Wróbel SCJ som lämnade stiftet efter 7-8 år. Likaså lämnade biskop Teemu Sippo SCJ också stiftets ledning efter ungefär 10 år. En tillfällig stiftsadministratör har sålunda varit ansvarig för stiftets skötsel under relativt långa perioder. Ansvar för stiftets religiösa arbete och evangeliseringen har fallit på den lokala kyrkoherden och det praktiska arbetet på hans församlingsråd och aktiva katoliker. Vi katoliker får allt mer ty oss till varandra och de gemenskaper som vi är eller råkar vara medlem av. Vi har i vissa enskilda fall t.o.m. lämnats vind för våg i synnerhet nu under den pågående coronapandemin. I synnerhet barnfamiljer och gamla lider.

Ett stift utan biskop hotas av splittring och isolation. Den religiösa enheten försvagas. Coronapandemin har lett till att många hel enkelt inte längre går i mässa. För många har firandet av den heliga eukaristin blivit ett minne blott. Starka individer och personligheter kommer fram medan många andra hamnar i skymundan. Därför skulle det vara viktigt att få en bra biskop till Helsingfors stift tidigare snarare än senare. Vi behöver en ledare och en god herde.

Biskopens uppgifter

En biskop har synnerligen stora utmaningar och ansvar men också betydande makt. Han är den lokala "goda herden" och av Jesus utvalda apostlarnas efterträdare eller vikarie. Hans ansvarsområden omfattar tre huvudsektorer; en religiös, en funktionell och en administrativ. Han har *de facto* ett större ansvar än en företagsledare eller ens en minister. En företagsledare eller CEO ansvarar för att företaget utvecklas och ger så god ekonomisk avkastning som möjligt åt sina aktieägare. En minister i en regering ansvarar för sin specifika sektor t.ex. miljöfrågor, trafikfrågor etc. Men en biskop ansvarar för att så många som möjligt lever ett sådant liv att de efter sin död kommer till himmelen och i evighet står "framför Gud". Han måste evangelisera och administrera sitt stift på ett sådant sätt att det växer och att antalet nya präster, munkar och nunnor ökar. Men han måste också leda kyrkan på ett sätt att nya församlingar grundas och att stiftets ekonomi ständigt är på sund grund för att materiellt möjliggöra det spirituella ledarskapet.

Det Andra Vatikankonciliet stadfäste och utvecklade biskopsämbetet. Biskopen är verkligen Jesus eller Guds vikarie på jorden. Biskopen är den verkliga spirituella ledare som personligen leder den lokala kyrkan i Jesu namn. Biskopen har fullständig och daglig makt för de som verkar under honom. Han har rätt att döma och reglera allting som omfattar gudsdyrkan och apostolatet. Däremot är

han inte påvens lokala representant eller vikarie. Denna uppgift har nuntien som för Finlands och hela Nordens del verkar från Sverige.

Den lokala biskopen är personligen ansvarig inför Gud för sin flock. I detta arbete leds han av den Helige Anden. Han är ansvarig för den harmoniska enheten inom sitt stift. Alla präster inom stiftet är ansvariga till honom. De är hans medarbetare i kungörande av evangeliet.

Biskopen är inte underställd staten gällande sin apostoliska funktion. I detta arbete befrämjar han social utveckling och skapande av samhällslig fred och harmoni. Biskopen har ett speciellt ansvar för att propagera den katolska tron i media. Här kan han också använda sig av lekmän.

Man har gett en biskop betydande makt i religiösa frågor, ett betydande operativt ansvar för sitt stift och slutligen anvisningar hur allt detta skall skötas. Den kanoniska lagen kan kanske ses som en handbok vad som gäller biskopsämbetet. Den är omfattande men samtidigt detaljerad.

Andra Vatikankonciliet

I dokumentation och beslut från Andra Vatikankonciliet specificerades och utvecklades biskopsämbetet på ett synnerligen betydande maner. Det finns när-

mare hundra referenser till beslut och anvisningar var man hänvisade och klargjorde biskopsämbetet och dess funktion. Verksamhetsområden vilka utvecklades och specificerades gällde bl.a. förhållandet till världsliga auktoriteter och staten, sätter hur man kommunicerar med media, ekumeniken, förhållandet till prästerskapet, evangelisering, utveckling av den heliga liturgin samt de olika sakramenten. Nytt var bildandet av regionala biskopskollegier såsom vi idag har i Norden. Man lyfte fram i synnerhet det faktum att en biskop är efterträdare till apostlarna. Hans främsta uppgift är att predika evangeliet. För det andra är biskopen ansvarig för den heliga eukaristin, som är centrum för det kyrkliga livet. Biskopen är stiftets goda herde och en levande model eller exempel på hur ett gott och heligt religiöst liv skall i praktiken levas. Han borde behandla alla i sitt stift som sina barn och vara öppen och tillgänglig för dem.

När man läser den kanoniska lagen, Andra Vatikankonciliet's texter och slutligen den katolska katekesen gällande en biskops ansvar, uppgifter och roll får man bilden att den av påven valda och utnämnda personen är en "superman". Kan det överhuvudtaget finns en människa som kan göra allt som den heliga katolska kyrkan förväntar av honom? Här hänvisar texterna till Guds nåd och

den heliga Andens medverkan. Apostlarna var inte "supermän" utan arbetare, fiskare, tjänstemän, helt vanliga, ganska utbildade, kanske t.o.m. grova personer och personligheter. Dock valde Gud just dem att leda kyrkan. Den lokala biskopen är deras efterträdare. Han är givetvis ingen övermänsklig varelse som kan eller ens borde kunna allting. Det viktiga är att han sprider evangeliet och verkar som ett gott exempel för alla.

I den latinska riten och traditionen har insmugit en stark legalistisk tradition och sätt att framföra saker. Allting skall specificeras och definieras. På många sätt har denna allt mer juridiska tradition kanske tagit över den Heliga Andens roll (om det är möjligt) i styrande av den heliga kyrkan. Det var ju i alla fall just den Heliga Anden som kom ner på den nya lilla kristna församlingen i Jerusalem. Det var ju han som gav dem mod att predika och t.o.m. lida martyrdöden för sin tro. Många om inte alla apostlar led ju martyrdöden. På samma sätt led många nykristna under kyrkans tidiga år. Deras tro var stark och så var också deras exempel på ett kristet liv i kärlek som ledde till att kyrkan växte och blev allt mer helig. Det var ju Gud själv som i alla fall grundade den.

Den nya biskopen och Helsingfors stift

I dagens allt mer formaliserade och legalistiska värld tror vi kanske att vi kan reglera och specificera allting i minsta detalj. En biskop måste "balansera" mellan det juridiskt bindande och utövande av den kristna kärleken i sitt arbete. Jag tror att Helsingfors stift är en bra plats för en ny biskop. Bland församlingsmedlemmarna finns en stark tro och kärlek till Gud och kyrkan. Vi har ett prästerskap som själva och i många fall personligen upplevt förföljelse och hat. Detta har lett till att de tar sitt prästämbete synnerligen på allvar och på ett heligt och produktivt sätt. De arbetar verkligen för sina församlingars bästa. Ordensbröderna och systrarna har visat sitt ansvar för sina medmänniskor och arbetar på ett seriöst och målmedvetet sätt. Bland lekmännen finns en stark tro och kärlek till Kristus och den heliga eukaristin. Riddarordnarna är aktiva och får nya medlemmar. Slutligen stiftets ekonomi, efter många svåra år, är på fastare grund.

Detta är inte ett dåligt eller svagt stift som den nya biskopen kommer till. Det finns en synnerligen bra grogrund att inleda sitt arbete på. Stiftets rika mångkulturella natur är en rikedom som man bättre kunde utnyttja.

Vi väntar och längtar alla på att påven i sin visdom utnämner en bra biskop till Helsingfors stift. För detta ber vi dagligen i våra kollektiva förböner samt privata böner.

Jan-Peter Paul

Ilmoituksia

Ursuliinisaret järjestävät retretin birgittalaisarten vieraskodissa Turussa
MA 27.12. - PE 31.12.2021

Retretin aihe:
PYHÄ JOHANNES - RAKKAUDEN APOSTOLI

Johdattelijana:
isä Stanislaw Zawilowicz SCJ

Retretti alkaa maanantaina 27.12. klo 17.00, jolloin on pyhä messu pyhän Birgitan ja autuaan Hemmingin kirkossa (Ursininkatu 15 A) ja loppuu perjantaina 31.12. aamulla pyhän messun ja aamiaisen jälkeen.

Retrettiin voi osallistua koko sen keston ajan tai vain osan ajasta.

- Ilmoittautumiset 17.12. mennessä: ursuliinit@elisanet.fi
- Retretin hinta: 150 € (1h, sisältää kaiken)
- Pankkiyhteys: Birgittalaisisaret, FI25 8000 1300 2182 87

Kaikki kiinnostuneet ovat tervetulleita!

URKUMUSIIKIN

JUHLAA KATEDRAALISSA

URKUREITA LÄHELTÄ JA KAUKAA

Urkukonsertti Pyhän Henrikin katedraalissa **torstaina klo 18.00.**

3.2. Marko Pitkäniemi (Helsinki)

Tervetuloa!

6.1.2022 ei ole konserttia (loppiainen)

SOCIETAS SANCTI GREGORII MAGNI
gregoriusyhdistys.wordpress.com

PYHÄ MESSU LATINAKSI

Pyhän Henrikin katedraalissa
– sunnuntaina 2.1.2022 klo 13.00
– sunnuntaina 6.2.2022 klo 13.00

Gregorius-yhdistyksen järjestämiä tridentinisiä messuja vietetään Pyhän Henrikin katedraalissa normaalisti aina kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina klo 13.00 (ei kesäkuukausina).

A Tridentine Mass in Latin is usually celebrated in St. Henry's Cathedral on the first Sunday of the month at 13.00 (not during summer).

Ave Maria!

Catholic Students' Club – Helsinki

Spring 2022

Rosary and Holy Mass or Adoration in Latin and English in St. Henry's Cathedral on the following Tuesday evenings at 18.00:

January 18
February 1 & 15
March 1 & 15 & 29
April 12 & 26
May 10 & 24

All students and young adults and others interested in the Catholic Faith, welcome! Afterwards, a nice get-together. Many other activities as well. Confession during Rosary.

cschelsinki.wordpress.com

TÖÖLÖN HAUTAUSTOIMISTO

Caritas Seurakuntapalvelu - Helsinki

09 628 398

Mechelininkatu 32, Taivallahden kasarmirakennus
www.toolonhautaustoimisto.fi

AVIOLIITOKURSSI

Avioliittokurssi on tarkoitettu kaikille pariskunnille, jotka suunnittelevat naimisiinmenoa ensi vuoden aikana.

Kurssi alkaa tiistaina 11.1.2022 klo 19.00 Pyhän Henrikin katedraaliseurakunnan seurakuntasalissa.

Kurssin päivämäärät ovat tiistaisin 11.1.; 25.1.; 8.2.; 22.2.; 8.3.; 22.3.; 5.4.; 26.4.

Kurssille ei tarvitse ilmoittautua erikseen. Kurssi on avoin kaikille. Lisätietoja saa soittamalla isä Jean Claudelle, 046 9552353

Tervetuloa!

JOULULAULUJA SEIMEN ÄÄRELLÄ PYHÄN HENRIKIN KATEDRAALISSA

Loppiaisena 6.1.2022 klo 16.00

Parhaat joululaulut, rakkaat tutut ja hiukan vanhemmatkin, kaikuvat seimen Lapselle.

TERVETULO!

Verbi Dei sono
Schola cantorum

Gregoriaanista laulua häihin, hautajaisiin ja muihin tilaisuuksiin. Gregorian chant for weddings, funerals and other occasions.
Yhteys, Contact: Markus Mäkelä 044-5021206.

Kaikille asiakkaillemme lämmin kiitos kuluneesta vuodesta ja rauhaa joulua

www.katolinenkirjakauppa.net

Huom! Kaikkia ilmoittajia ja kirjoittajia pyydetään painokkaasti pitämään kiinni sivun 2 alalaidassa annetuista aineiston viimeisistä jättöpäivistä (deadline).

Toimitus ei voi taata, että viimeisen jättöpäivän jälkeen toimitettuja muutoksia ehdittäisiin huomioida. Deadline on aina 10 päivää ennen lehden julkaisupäivää. F I D E S

Yhdistykset & yhteisöt • Societies (jatkoa sivulta 23)

Maallikkodominikaanit – OP

Laici ordinis praedicatorum • Vastuuhenkilö: Pertti Ylinen OP, perttiy60@gmail.com, puh. 050 3042419. Kotisivu: maallikkodominikaanit.blogspot.fi.

Marian legioona

kokoontuu joka perjantai Pyhän Marian seurakuntasalissa iltamessun ja adoraation jälkeen noin klo 19. • Legion of Mary meets every Friday at St. Mary's parish hall after the Mass and adoration, ca. at 19:00.

Maria-klubi

Maria-klubi kokoontuu kuukauden 1. keski- viikkona pyhän Marian kirkolla. Ensin on messu klo 14.00 ja sen jälkeen kahvit ja ohjelmaa srk-salissa.

Seniorit

Seniorit kokoontuvat joka kuukauden kolmantena tiistaina messuun Pyhän Henrikin katedraalissa kello 14.00. Mahdollisista muutoksista ilmoitetaan erikseen. Tervetuloa!

Vi vill bli livets försvarare i alla omständigheter

I Sverige har man i den katolska kyrkan firat Livets söndag redan många år. Här kan vi läsa kardinal Arborelius herdebrev för detta år.

Livets söndag är också glädjens söndag, den tredje adventssöndagen, då Frälsarens födelse närmar sig snabbt. "Jubla, du dotter Sion, höj glädjerop, du Israel. Var glad och fröjda dig av allt hjärta, du dotter Jerusalem" (Sef 3:14). Hela vår värld får ansluta sig till denna glädje, som ingenting kan rubba. "Herren är nära" (Fil 4:5). Gud vill träda in i vår existens för att dela den med oss och sedan i sin tur ge oss del av sin eviga existens. Så viktiga är vi för vår Gud. Han har gett oss vårt liv som en oskattbar gåva. Genom vårt liv får vi sedan visa vår tacksamhet genom att leva i kärlek och rättfärdighet. När vi idag firar Livets söndag är det just för att vi vill tacka honom för denna gåva och samtidigt be om hans hjälp och ljus, så att fler och fler människor skall inse livets okränkbara värdighet och skyddsvärde i alla omständigheter. I Jesu liv, ja, i allt vad han säger och gör ser vi hur högt han älskar oss människor och allt vad han vill göra för oss. Ingen människa är utestängd från hans kärlek och omsorg. Han vill ge var och en del av sin frälsande nåd och eviga härlighet. Det är aldrig för sent att öppna sig för honom. Så länge vi lever kan vi öppna oss för hans nåd och ta emot honom. Därför är vår dödsstund så viktig. Som präster får vi gång på gång erfara vilken stor nåd människor kan få på sin dödsbädd.

Alltifrån skapelsens början har människans liv fått detta oskattbara värde. Hon är skapad till Guds avbild. Varje människa är ett unikt mästerverk som aldrig kan kopieras eller klonas. Något i henne pekar alltid tillbaka på Gud. Hon är ett tecken som låter oss ana något av hans mysterium. Gud är aldrig långt borta från någon människa. Han älskar henne och blir själv människa för att frälsa henne och ge henne del av sitt eget gudomliga liv.

Under hela sitt liv, från konceptionen fram till den naturliga döden, har varje människas liv ett okränkbart värde. Samtidigt vet vi att människovärdet alltid sätts i fråga. Som kristna måste vi alltid våga höja vår röst och peka på människans gudagivna värdighet, oavsett vem hon är, vad hon har gjort och på vilket stadium av sin existens hon befinner sig. Därför måste vi ta avstånd från abort, dödsstraff, assisterat självmord och eutanasi. Ingen har rätt att beröva sin medmänniska livets gåva. Hur mycket man än försöker intala oss att vi

människor är herrar över liv och död och fritt får förfoga över det, måste vi peka på den oförförsliga rätten till liv. Med stor glädje och stolthet får vi kristna fortsätta att vara livets försvarare. Bibelns ord får styrka oss i denna heliga kallelse: "Frukta inte, Sion, låt modet ej falla. Herren, din Gud, bor i dig, en hjälte som kan frälsa" (Sef 3:16-17).

Det borde vara vår stora glädje att få vara livets försvarare, så att inte dödens kultur tar överhanden. "Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd

er... gör er inga bekymmer, utan när ni åkallar och ber, tacka då Gud och låt honom få veta alla era önsknings" (Fil 4, 6). I bönen får vi ständigt tacka Gud för livets underbara gåva. I vårt vanliga liv får vi sedan visa denna vördnad för livets okränkbara värde och försvara människors rätt till sitt liv. Om vi verkligen vill efterfölja Jesus i hans brinnande kärlek till oss människor, kommer vi alltid att hitta sätt att bli livets försvarare.

"Vad skall vi då göra?" (Luk 3:10, 12, 14), frågar människorna Johannes Dö-

paren tre gånger i dagens evangelium. Också vi får fråga Jesus om råd hur vi kan bli livets försvarare, inte bara i ord utan också i gärning. Tänker vi efter finns det mycket vi som kristna kan göra. Vi kan stödja en kvinna i svårigheter som vill behålla sitt väntade barn trots påtryckningar från en svekfull pojkvän. Vi kan ställa upp med husrum och hjälp för en trafickerad prostituerad som vill föda sitt barn. Vi kan hjälpa någon som ensam väntar på döden att få smärtlindring och mänsklig värme i väntan på den naturliga döden. Vi kan engagera oss mot dödsstraff i de länder som avrättar människor. Det finns alltid något vi kan göra, om vi lyssnar till Andens ingivelser. Varje dag kan vi göra livet lite lättare för någon som kämpar med depression och suicidtankar genom att visa kärlek och omsorg.

Under advent ser vi fram mot det barn som skall födas. Vi ber detta barn om hjälp för alla de barn vars födelse kan vara i fara. Idag infaller Livets söndag på den 12 december, då man också firar Vår Fru av Guadalupe. Denna fest går tillbaka på en Maria-uppenbarelse i Mexiko, där en fattig och utsatt indian, Juan Diego, fick se Jungfru Maria och utlovades hennes beskydd. Denna händelse blev avgörande för evangelisationen i denna del av världen. De förtryckta och hotade förstod att Gud ville visa dem sin kärlek och hjälp genom Jungfru Maria. Därför ser man idag på Vår Fru av Guadalupe som de ofödda barnens försvarare och förespråkare.

Under advent väntar vi tillsammans med Jungfru Maria på Jesu födelse till världen. Tillsammans med henne gläder vi oss åt det stora som för alltid skall förvandla världens historia. Den som har skapat världen och håller den i sin hand vill stiga ner till oss i vår svaghet och ringhet. Han vill dela vår existens, leva det liv vi har levat. Så viktiga är vi för honom, var och en av oss, oavsett vem vi är. Vi kan aldrig till fullo förstå hur oändligt älskade vi är. Men i Jesu liv och gärning kan vi få mer och mer insikt i Guds oändliga kärlek till oss. Han har gett oss vårt liv som en underbar gåva, där vi kan lära känna honom, lära oss att ta emot hans kärlek och besvara den. Därför får livet ett så oskattbart värde för oss. Därför får vi glädja oss och tacka för livets gåva. Därför vill vi bli livets försvarare i alla omständigheter. Även om det skulle kosta oss livet, vill vi sjunga denna lovsång till honom som är livets Herre och Givare, nu och alltid.

Med min förbön och välsignelse,

+ Anders kardinal Arborelius OCD
Biskop av Stockholm

